

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1975

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1975 r.

Nr 3—5

INDEKS 25404/35270

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 11 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa	30
„ 12 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o zmianie Prawa o ustroju sądów powszechnych	35
„ 13 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o zmianie Prawa o notariacie	36
„ 14 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze Polskiej Rzeczy- pospolitej Ludowej	38
„ 15 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk	40
„ 16 —	dekret z dnia 27 grudnia 1974 r. o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badaw- czych	42
„ 17 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy	43
„ 18 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie praw i obo- wiązków pracowników urzędów państwowych	48
„ 19 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie wymiaru czasu pracy i uprawnień do ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami pracowników nie- których państwowych jednostek organizacyjnych	51
„ 20 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie organizacji i zakresu działania rad nadzorczych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz trybu postępowania przed radami nadzorczymi	52
„ 21 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1974 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu nagród	56
„ 22 —	wytyczne Nr 77 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 grudnia 1974 r. w sprawie ustalenia i wprowadzenia wzorów formularzy pism do stosowania w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz protokołu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy	56

DZIAŁ B

11.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa.*(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 321)*

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Funkcjonariuszem pożarnictwa może być obywatel polski, który daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych oraz posiada określone kwalifikacje, odpowiedni stan zdrowia i warunki fizyczne do służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej.

2. Stosunek służbowy funkcjonariuszy pożarnictwa, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, nawiązuje się na podstawie mianowania.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi wymagania w zakresie kwalifikacji oraz stanu zdrowia i warunków fizycznych, jakim powinien odpowiadać funkcjonariusz.

4. Oceny stanu zdrowia i warunków fizycznych do służby w ochronie przeciwpożarowej dokonują zakłady społecznej służby zdrowia na zasadach i w trybie określonych przez Ministrów Spraw Wewnętrznych oraz Zdrowia i Opieki Społecznej.

5. Mianowanie może nastąpić po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy bez odbycia tej służby lub po zwolnieniu od obowiązku służby wojskowej.

Art. 2. 1. Komendanta Głównego Straży Pożarnych, mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Zastępcę Komendanta Głównego Straży Pożarnych, komendanta i zastępcę komendanta szkoły pożarniczej mianuje Minister Spraw Wewnętrznych.

3. Komendanta wojewódzkiego straży pożarnych mianuje wojewoda, a komendanta straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa — prezydent miasta spośród kandydatów przedstawionych przez Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

4. Komendanta powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) straży pożarnych mianuje naczelnik powiatu (miasta, dzielnicy) spośród kandydatów przedstawionych przez komendanta wojewódzkiego straży pożarnych (komendanta straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa).

5. Komendanta terenowej zawodowej straży pożarnej mianuje komendant powiatowy straży pożarnych.

6. Głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej w ministerstwie (urzędzie centralnym) mianuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) spośród kandydatów przedstawionych przez Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

7. Funkcjonariuszy nie wymienionych w ust. 1—6 mianują:

1) w Komendzie Głównej Straży Pożarnych — Komendant Główny Straży Pożarnych,

2) w komendach straży pożarnych — właściwe terenowe organy administracji państwowej,

3) w terenowych zawodowych strażach pożarnych — komendanci tych straży,

4) w szkołach pożarniczych — komendanci tych szkół,

5) w resortowych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej:

a) na stanowiska oficerów i chorążych pożarnictwa — główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej, a w jednostkach ochrony przeciwpożarowej podległych urzędowi centralnym, w których nie powołano głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej — komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw),

b) na stanowiska podoficerów i szeregowców pożarnictwa — komendanci jednostek organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej.

8. Funkcjonariuszy na stanowiska oficerów i chorążych pożarnictwa w jednostkach ochrony przeciwpożarowej organizacji spółdzielczych i społecznych mianują:

1) w centralnych związkach spółdzielni oraz w zarządach głównych organizacji społecznych — Komendant Główny Straży Pożarnych na wniosek zarządów centralnych związków spółdzielni lub zarządów głównych tych organizacji,

2) w innych jednostkach organizacji spółdzielczych lub społecznych — komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw).

9. Funkcjonariuszy na stanowiskach podoficerów i szeregowców w jednostkach wymienionych w ust. 8 pkt 2 mianują komendanci powiatowi (miejscy, dzielnicowi) straży pożarnych na wniosek zarządów tych organizacji.

Art. 3. Przed objęciem służby funkcjonariusz składa ślubowanie w brzmieniu:

„W pełni świadomy swoich obowiązków ślubuję uroczyście być wiernym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, na powierzonym mi stanowisku dążyć ze wszystkich sił do umacniania ochrony przeciwpożarowej kraju, strzec i bronić przed pożarami dorobku narodowego, być ofiarnym i mężnym w ratowaniu zagrożonego życia ludzkiego i wszelkiego mienia.

Ślubuję uroczyście sumiennie wykonywać polecenia przełożonych, przestrzegać regulaminów służbowych, strzec godności funkcjonariusza pożarnictwa i dobrego imienia służby.”

Art. 4. Funkcjonariusz pożarnictwa podlega okresowym ocenom kwalifikacyjnym. Minister Spraw Wewnętrznych ustali szczegółowe zasady i tryb sporządzania tych ocen.

Rozdział 2

Stopnie pożarnicze.

Art. 5. Ustanawia się następujące kolejne stopnie pożarnicze:

1) szeregowcy pożarnictwa:
strażak,
starszy strażak,

2) podoficerowie pożarnictwa:
kapral pożarnictwa,
starszy kapral pożarnictwa,
plutonowy pożarnictwa,
ogniomistrz pożarnictwa,
starszy ogniomistrz pożarnictwa,

3) chorążowie pożarnictwa:
młodszy chorąży pożarnictwa,
chorąży pożarnictwa,
starszy chorąży pożarnictwa,

4) oficerowie pożarnictwa:

a) oficerowi młodszy:
podporucznik pożarnictwa,
porucznik pożarnictwa,
kapitan pożarnictwa,

b) oficerowie starsi:
major pożarnictwa,
podpułkownik pożarnictwa,
pułkownik pożarnictwa,

c) generał pożarnictwa.

Art. 6. 1. Stopień strażaka funkcjonariusz otrzymuje z chwilą mianowania po raz pierwszy na stanowisko służbowe.

2. Stopień starszego strażaka nadają komendanci jednostek organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej.

3. Stopnie pożarnicze podoficerów pożarnictwa nadają komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw).

4. Słuchaczom szkół pożarniczych i funkcjonariuszom pełniącym służbę w szkołach pożarniczych stopnie szeregowców i podoficerów pożarnictwa nadają komendanci tych szkół.

5. Stopnie pożarnicze chorążych i młodszych oficerów pożarnictwa, z wyjątkiem pierwszego stopnia oficerskiego, nadaje Komendant Główny Straży Pożarnych.

6. Pierwszy stopień oficerski oraz stopnie starszych oficerów pożarnictwa nadaje Minister Spraw Wewnętrznych.

7. Stopień generała pożarnictwa nadaje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 7. 1. Nadanie funkcjonariuszowi stopnia pożarniczego następuje stosownie do posiadanych kwalifikacji oraz w zależności od opinii służbowej i zajmowanego stanowiska służbowego.

2. Warunkiem nadania pierwszego stopnia chorążego jest ukończenie Szkoły Chorążych Pożarnictwa.

3. Warunkiem nadania pierwszego stopnia oficerskiego jest ukończenie Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej.

Art. 8. Nadanie funkcjonariuszowi kolejnego stopnia pożarniczego nie może nastąpić wcześniej niż po przesłużeniu w stopniu:

strażaka	— 3 miesiący,
kaprala pożarnictwa	— 2 lat,
starszego kaprala pożarnictwa	— 2 lat,

plutonowego pożarnictwa	— 3 lat,
ogniomistrza pożarnictwa	— 4 lat,
młodsze chorążego pożarnictwa	— 4 lat,
chorążego pożarnictwa	— 5 lat,
podporucznika pożarnictwa	— 3 lat,
porucznika pożarnictwa	— 4 lat,
kapitana pożarnictwa	— 5 lat,
majora pożarnictwa	— 4 lat,
podpułkownika pożarnictwa	— 4 lat.

Art. 9. 1. Funkcjonariuszowi można nadać kolejny wyższy stopień pożarniczy przed upływem ustalonych okresów w drodze wyróżnienia. Okresy te mogą być skrócone nie więcej niż o jeden rok.

2. W wypadkach wyjątkowych można nadać funkcjonariuszowi, który posiada szczególne kwalifikacje fachowe do pełnienia służby na odpowiednim stanowisku, stopień pożarniczy, mimo niezachowania warunków wymaganych do nadania tego stopnia.

Art. 10. Funkcjonariusz po przejściu do zawodowej służby wojskowej w specjalności pożarniczej lub do służby w Milicji Obywatelskiej otrzymuje stopień odpowiadający posiadanemu stopniowi pożarniczemu.

Art. 11. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby może posługiwać się posiadanym stopniem pożarniczym z określeniem „w stanie spoczynku”.

2. Utrata stopnia pożarniczego następuje w razie:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego,
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych,
- 3) zwolnienia ze służby na podstawie orzeczenia komisji dyscyplinarnej o wydaleniu ze służby,
- 4) zwolnienia ze służby w wypadku określonym w art. 32 ust. 2 pkt. 1.

Rozdział 3

Obowiązki i prawa funkcjonariuszy.

Art. 12. 1. Funkcjonariuszy obowiązuje czas pracy stosowany w zakładach pracy, w których pełnią służbę.

2. Funkcjonariusze pełniący służbę na stanowiskach, na których wymagane jest utrzymanie ciągłości służby, pełnią służbę w systemie zmianowym, to jest 12 godzin służby i 24 godziny wolne od służby.

3. W uzasadnionych wypadkach właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) lub wojewoda (prezydent miasta wyłączonego z województwa) może wprowadzić, po zasięgnięciu opinii właściwego związku zawodowego, pełnienie służby w systemie zmianowym w wymiarze 24 godziny służby i 48 godzin wolnych od służby przy zapewnieniu odpowiedniego wypoczynku podczas pełnienia służby.

4. Za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza normalnymi godzinami służby określonymi w ust. 1—3 funkcjonariuszowi przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny, a za pracę w niedzielę i święta — inny dzień wolny od pracy.

5. Czas pracy funkcjonariuszy może być przedłużony w celu pełnienia służby w zakresie operacyjno-technicznym albo w celu pełnienia dodatkowej służby, bez prawa do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe oraz do otrzymania czasu wolnego lub dnia wolnego, o którym mowa w ust. 4.

6. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz

po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych określi zasady pełnienia służby:

- 1) w celu utrzymania jej ciągłości,
- 2) w zakresie operacyjno-technicznym,
- 3) dodatkowej.

7. Za przedłużony czas pracy i za pracę w porze nocnej w wypadkach określonych w ust. 2, 3 i 5 przysługują zryczałtowane dodatki określone w przepisach o wynagrodzeniu, z tym że Rada Ministrów określi termin, od którego dodatki te będą przysługiwane.

8. Przepisów ust. 2, 3 i 5 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz do kobiet opiekujących się dziećmi do jednego roku. Dotyczy to także pracy nocnej.

Art. 13. Funkcjonariusz, niezależnie od przestrzegania obowiązków określonych w art. 100 Kodeksu pracy oraz obowiązków pracownika urzędu państwowego, powinien:

- 1) być ofiarny w ratowaniu zagrożonego życia ludzkiego i mienia oraz sumiennie wypełniać obowiązki i wykazywać szczególną dbałość o zabezpieczenie mienia przed pożarami,
- 2) strzec godności funkcjonariusza pożarnictwa,
- 3) przestrzegać ściśle regulaminów służbowych i dyscypliny służbowej, poleceń przełożonych oraz stawiać się osobiście do dyspozycji na każde wezwanie przełożonego.

Art. 14. Funkcjonariusz obowiązany jest do noszenia w czasie służby umundurowania.

Art. 15. 1. Funkcjonariusz otrzymuje corocznie urlop wypoczynkowy w wymiarze i na zasadach określonych w Kodeksie pracy.

2. Funkcjonariuszowi wykonującemu czynności o charakterze operacyjno-technicznym przez okres ponad 5 lat przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze od 6 do 12 dni roboczych. Zasady udzielania tego urlopu określa Ministrowie Spraw Wewnętrznych oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

Art. 16. 1. Funkcjonariusz otrzymuje bezpłatnie umundurowanie, odzież specjalną i wyekwipowanie osobiste.

2. Minister Spraw Wewnętrznych określi w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej wzory umundurowania, dystynkcji, oznak i odzieży specjalnej funkcjonariuszy, a w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych normy umundurowania, odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego, wysokość i zasady wypłacania równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie oraz wypadki zwrotu tego równoważnika w razie zwolnienia ze służby.

Art. 17. 1. Absolwentom szkół pożarniczych, którzy podjęli służbę w jednostce ochrony przeciwpożarowej poza miejscem stałego zamieszkania, wskazanej przez Komendanta Głównego Straży Pożarnej, oraz funkcjonariuszom przeniesionym służbowo do innej miejscowości zakłady pracy, w których pełnią służbę, zapewniają mieszkanie.

2. Funkcjonariuszom wymienionym w ust. 1, którzy w miejscu pełnienia służby nie otrzymali mieszkania, przysługuje ekwiwalent pieniężny w wysokości i na zasadach określonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Finansów oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

Art. 18. Funkcjonariusze podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w Państwowym Zakładzie Ubezpie-

czeń w zakresie następstw nieszczęśliwych wypadków w czasie pełnienia służby.

Art. 19. Funkcjonariuszom w czasie akcji ratowniczych, ćwiczeń i szkolenia przysługuje bezpłatne wyżywienie na zasadach określonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Art. 20. Funkcjonariuszom pełniącym służbę w organach administracji państwowej, w terenowych zawodowych strażach pożarnych i w szkołach pożarniczych oraz ich małżonkom przysługuje prawo do korzystania z ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami na zasadach ustalonych dla pracowników urzędów państwowych.

Art. 21. Funkcjonariuszom, którzy odznaczyli się ofiarnością i dobrymi wynikami w służbie, mogą być przyznawane nagrody i wyróżnienia przewidziane Kodeksem pracy, a ponadto mogą oni być awansowani w terminie wcześniejszym niż wymagany przepisami o wynagrodzeniu.

Art. 22. 1. Za wybitne osiągnięcia w służbie funkcjonariuszowi może być nadana odznaka honorowa „Zasłużony Funkcjonariusz Pożarnictwa”.

2. Odznakę nadaje Minister Spraw Wewnętrznych.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi tryb nadawania odznaki, jej wzór oraz sposób noszenia.

Rozdział 4

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 23. Funkcjonariusze podlegają odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej za naruszenie dyscypliny służbowej lub uchybienie godności funkcjonariusza.

Art. 24. Ustanawia się następujące kary porządkowe i dyscyplinarne:

1) kary porządkowe:

- a) upomnienie,
- b) ostrzeżenie,

2) kary dyscyplinarne:

- a) nagana,
- b) pozbawienie możliwości awansowania na okres do dwóch lat,
- c) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe,
- d) obniżenie stopnia pożarniczego,
- e) wydalenie ze służby.

Art. 25. 1. Kary porządkowe nakłada komendant jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej.

2. Przed nałożeniem kary porządkowej przełożony powinien dać funkcjonariuszowi możliwość złożenia wyjaśnień.

Art. 26. 1. Kary dyscyplinarne wymierzają komisje dyscyplinarne dla funkcjonariuszy pożarnictwa powołane przy terenowych organach administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

2. Odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnej rozpatruje Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla Funkcjonariuszy Pożarnictwa przy Komendancie Głównym Straży Pożarnej.

Art. 27. 1. Nie można ukarać funkcjonariusza karą porządkową po upływie 30 dni od powzięcia przez przełożonego wiadomości o popełnionym przewinieniu.

2. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni od powzięcia przez przełożonego wiadomości o popełnieniu przewinienia ani na-

łożyć kary dyscyplinarnej po upływie dwóch lat od popełnienia przewinienia.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w razie popełnienia przez funkcjonariusza przestępstwa lub wykroczenia.

4. Kary dyscyplinarne ulegają zatarciu po upływie lat 3 od ich nałożenia. Kary porządkowe ulegają zatarciu po upływie 1 roku.

5. Organizację komisji dyscyplinarnych, ich skład i sposób powoływania oraz tryb postępowania przed tymi komisjami, jak również sposób wykonywania orzeczeń komisji dyscyplinarnych określi Minister Spraw Wewnętrznych.

Rozdział 5

Zmiany w stosunku służbowym i zwolnienie ze służby.

Art. 28. 1. Funkcjonariusza można na jego wniosek lub za jego zgodą przenieść na inne stanowisko służbowe lub do innej jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej.

2. W uzasadnionych wypadkach funkcjonariusza można przenieść bez jego zgody na takie samo równorzędne stanowisko z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia do innej jednostki organizacyjnej ochrony przeciwpożarowej w tej samej lub innej miejscowości.

3. Świadczenia z tytułu przeniesienia do innej miejscowości oraz zasady ich przyznawania regulują odrębne przepisy.

4. W wypadkach uzasadnionych szczególnymi potrzebami służby funkcjonariusza można delegować do służby w innej jednostce ochrony przeciwpożarowej na okres nie przekraczający 3 miesięcy.

5. W razie delegowania do innej miejscowości funkcjonariuszowi przysługują diety i inne należności na zasadach stosowanych przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

6. Przeniesienie i delegowanie do innej miejscowości kobiety w ciąży lub kobiety opiekującej się dzieckiem nie może nastąpić bez jej zgody.

Art. 29. 1. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe w razie:

1) trwałej niezdolności do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim, jeżeli nie ma możliwości przeniesienia go na równorzędne stanowisko,

2) niewywiązywania się z obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku, stwierdzonego w 2 kolejnych ocenach kwalifikacyjnych, między wydaniem których upłynęło co najmniej 3 miesiące,

3) utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku,

4) likwidacji zajmowanego stanowiska służbowego, jeżeli nie ma możliwości przeniesienia funkcjonariusza na równorzędne stanowisko.

2. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe również na jego prośbę.

Art. 30. Funkcjonariusza można zawiesić w czynnościach służbowych, gdy w związku z wszczęciem postępowania karnego lub dyscyplinarnego konieczne jest dla dobra służby niezwłoczne odsunięcie go od pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 31. 1. Wynagrodzenie funkcjonariusza w okresie tymczasowego aresztowania oraz zawieszenia w

czynnościach służbowych ulega ograniczeniu do połowy wynagrodzenia zasadniczego.

2. Jeżeli zapadł wyrok uniewinniający lub postępowanie karne zostało umorzone, funkcjonariuszowi należy wypłacić pozostałą część wynagrodzenia.

3. Pozostałą część wynagrodzenia należy także wypłacić, jeżeli zapadło orzeczenie komisji dyscyplinarnej uniewinniające albo postępowanie to zostało umorzone lub zawieszenie w czynnościach służbowych zostało uchylone wskutek odwołania, o którym mowa w art. 36 ust. 2.

4. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli postępowanie karne lub dyscyplinarne zostało umorzone warunkowo albo z powodu przedawnienia lub amnestii.

Art. 32. 1. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w razie:

1) niepodporządkowania się przez niego decyzji o przeniesieniu na niższe stanowisko służbowe w wypadkach określonych w art. 29,

2) porzucenia pracy,

3) trwałej niezdolności do służby stwierdzonej orzeczeniem lekarskim,

4) wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby,

5) utraty stopnia pożarniczego w wypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 1 i 2,

6) własnej prośby funkcjonariusza — w terminie z nim uzgodnionym, nie później jednak niż w ciągu 3 miesięcy.

2. Funkcjonariusza można zwolnić ze służby w razie:

1) nieprzydatności do służby stwierdzonej w okresie pierwszego roku służby,

2) niezdolności do pracy wskutek choroby, a także w razie usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn — po upływie okresów przewidzianych w art. 53 Kodeksu pracy,

3) nieuzasadnionej odmowy poddania się badaniom lekarskim mającym na celu stwierdzenie zdolności do służby,

4) niewywiązywania się z obowiązków służbowych, stwierdzonego w 2 kolejnych ocenach kwalifikacyjnych, między którymi upłynęły co najmniej 3 miesiące,

5) zawinionej utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku,

6) skazania na karę pozbawienia lub ograniczenia wolności,

7) nabycia prawa do zaopatrzenia emerytalnego,

8) likwidacji jednostki ochrony przeciwpożarowej.

Art. 33. Stosunek służbowy wygasa z upływem 3 miesięcy nieobecności w pracy z powodu tymczasowego aresztowania.

Art. 34. Jeżeli zwolnienie funkcjonariusza ze służby z przyczyn określonych w art. 32 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 pkt 1—4 i 7 miało nastąpić w okresie choroby lub usprawiedliwionej nieobecności z innych przyczyn, zwolnienie nie może nastąpić przed upływem okresu, o którym mowa w art. 53 § 1 pkt 2 i § 2 Kodeksu pracy.

Art. 35. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby przed upływem 5 lat od dnia ukończenia Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej lub 3 lat od dnia

ukończenia Szkoły Chorążych Pożarnictwa jest obowiązyany zwrócić kwotę stanowiącą równowartość otrzymanej w czasie nauki pomocy materialnej, kosztów utrzymania i umundurowania.

2. Minister Spraw Wewnętrznych określa wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, zasady ich zwracania oraz wypadki zwalniania z obowiązku zwrotu tych kosztów.

Art. 36. 1. Decyzje w sprawach nawiązania stosunku służbowego, przeniesienia, delegowania, wyznaczenia na niższe stanowisko, zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych lub zwolnienia ze służby funkcjonariusza wydają przełożeni uprawnieni do mianowania na stanowiska służbowe.

2. Od decyzji w tych sprawach funkcjonariusz może w terminie 7 dni wnieść odwołanie do bezpośrednio wyższego przełożonego. Od decyzji wydanej przez ministra lub wojewodę (prezydenta miasta wyłączonego z województwa) odwołanie nie przysługuje.

3. W sprawach, o których mowa w ust. 1, nie są właściwe powiatowe komisje odwoławcze do spraw pracy.

Rozdział 6

Wynagrodzenie i inne należności pieniężne funkcjonariusza.

Art. 37. 1. Wynagrodzenie funkcjonariusza składa się:

1) z wynagrodzenia zasadniczego według posiadanego stopnia pożarniczego i zajmowanego stanowiska służbowego,

2) z dodatków do wynagrodzenia.

2. Funkcjonariusze otrzymują nagrody jubileuszowe.

3. Wynagrodzenie płatne jest miesięcznie z dołu.

4. Zasady wynagradzania oraz przyznawania nagród jubileuszowych określają przepisy o wynagrodzeniu.

Art. 38 1. Funkcjonariusz przeniesiony na inne stanowisko służbowe, do którego przywiązane jest wynagrodzenie niższe od pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku, zachowuje dotychczasowe wynagrodzenie.

2. Przepisy ust. 1 nie stosuje się do funkcjonariuszy przeniesionych na niższe stanowisko służbowe w wypadkach określonych w art. 29 ust. 1 pkt 2 i ust. 2.

Art. 39. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby z przyczyn określonych w art. 32 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 pkt 1, 4, 7 i 8 otrzymuje odprawę.

2. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby na własną prośbę przysługuje odprawa, jeżeli nabył on prawo do emerytury.

Art. 40. Wysokość odprawy, o której mowa w art. 39, równa się wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego z dodatkami o charakterze stałym pobieranego przez funkcjonariusza na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, zwiększonego o 20% za każdy rok wysługi ponad jeden rok służby. Wysokość odprawy nie może przekraczać 3-miesięcznego wynagrodzenia. Okres służby przekraczający 6 miesięcy liczy się jako pełny rok.

Rozdział 7

Kandydaci na funkcjonariuszy.

Art. 41. Osoba posiadająca obywatelstwo polskie, która daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych, posiada odpowiedni stan zdrowia i warunki fizyczne do służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej oraz złoży zobowiązanie do pełnienia służby w tych jednostkach, może być przyjęta do szkoły pożarniczej w charakterze kandydata na funkcjonariusza.

Art. 42. 1. Kandydaci na funkcjonariuszy otrzymują należności pieniężne, zakwaterowanie, wyżywienie, umundurowanie, odzież specjalną oraz wyekwipowanie na zasadach określonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

2. Kandydaci na funkcjonariuszy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń w zakresie następstw nieszczęśliwych wypadków w czasie nauki.

Art. 43. Po ukończeniu szkoły pożarniczej kandydat na funkcjonariusza jest obowiązany podjąć służbę w jednostce ochrony przeciwpożarowej wskazanej przez Komendanta Głównego Straży Pażarnych.

Art. 44. Kandydat na funkcjonariusza traci stopień pożarniczy w razie nieukończenia szkoły pożarniczej lub niepodjęcia służby po ukończeniu szkoły.

Art. 45. Do kandydatów na funkcjonariuszy, którzy zrezygnowali z nauki w szkole pożarniczej lub którzy zostali z tej szkoły wydalenii albo po ukończeniu szkoły nie podjęli służby we wskazanej jednostce ochrony przeciwpożarowej, stosuje się przepis art. 35.

Rozdział 8

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 46. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnieni w dniu wejścia w życie dekretu stają się z mocy prawa funkcjonariuszami pożarnictwa i otrzymują odpowiednie stopnie pożarnicze według zasad ustalonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 47. W ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225 oraz z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i Nr 47, poz. 280) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 40 dodaje się nowy pkt 7 w brzmieniu: „7) dla funkcjonariuszy pożarnictwa”;

2) w rozdziale 4 dodaje się nowy tytuł VII w brzmieniu:

„VII. Dodatek dla funkcjonariuszy pożarnictwa.

Art. 48b. 1. Funkcjonariuszowi pożarnictwa uprawnionemu do emerytury lub renty inwalidzkiej, który pełnił służbę w jednostkach ochrony przeciwpożarowej wykonując czynności o charakterze operacyjno-technicznym, przysługuje dodatek w wysokości 15% tych świadczeń.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia okresy służby uprawniające do dodatku, o którym mowa w ust. 1, oraz szczegółowe zasady jego przyznawania.”

Art. 48. W sprawach nie uregulowanych dekretem do funkcjonariuszy pożarnictwa stosuje się przepisy Kodeksu pracy.

Art. 49. 1. Do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszego dekretu zachowują moc przepisy dotychczasowe, o ile nie są sprzeczne z niniejszym dekretem.

2. Do czasu ustalenia terminu, o którym mowa w

art. 12 ust. 7, funkcjonariuszom przysługuje dodatek za przedłużony czas pracy na zasadach dotychczasowych.

Art. 50. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

12.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie Prawa o ustroju sądów powszechnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 316)

Art. 1. W Prawie o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55 i z 1969 r. Nr 13, poz. 98) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 42 skreśla się;

2) w art. 51 § 1 dodaje się nową lit. g) w brzmieniu:

„g) notariusze”;

3) w art. 59:

a) dodaje się nowe § 4 i 5 w brzmieniu:

„§ 4. Minister Sprawiedliwości może zwolnić sędziego z zajmowanego stanowiska w razie jego nieuzasadnionej odmowy poddania się badaniu lekarskiemu przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

§ 5. Jeżeli przyczyną zwolnienia sędziego z zajmowanego stanowiska jest uznanie go za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego, orzeczone w czasie niepełnienia służby z powodu choroby, zwolnienie sędziego ze stanowiska następuje z zachowaniem okresu przewidzianego w § 2 lit. c).”

b) dotychczasowe § 4 i 5 oznacza się jako § 6 i 7;

4) w art. 63 § 1 po wyrazach: „w Ministerstwie Sprawiedliwości” dodaje się wyrazy: „lub w innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej”;

5) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Art. 65. W sprawach nie unormowanych w Prawie o ustroju sądów powszechnych lub w przepisach szczególnych do sędziów stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 298 Kodeksu pracy w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia ustalić inny zakres stosowania do sędziów przepisów wydanych na podstawie art. 298 Kodeksu pracy w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych.”;

6) po art. 65 dodaje się nowe art. 65¹—65⁵ w brzmieniu:

„Art. 65¹. Czas pracy sędziego określony jest wymiarem jego zadań.

„Art. 65². § 1. Sędziemu może być udzielony płatny urlop dla poratowania zdrowia lub załatwienia ważnych spraw osobistych i rodzinnych.

§ 2. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy, a z innych przyczyn — jednego miesiąca w ciągu roku kalendarzowego.

§ 3. Urlop dla poratowania zdrowia nie może być

udzielony, jeżeli sędzia nie pełnił służby przez jeden rok z powodu choroby. Przy obliczaniu rocznego okresu niepełnienia służby z powodu choroby stosuje się art. 59 § 2 lit. c).

§ 4. Decyzje o udzieleniu urlopu dla poratowania zdrowia wydaje Minister Sprawiedliwości po stwierdzeniu przez zakład społecznej służby zdrowia, że zachodzi potrzeba powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby.

§ 5. Decyzje o udzieleniu urlopu dla załatwienia ważnych spraw osobistych i rodzinnych wydaje kierownik właściwej jednostki organizacyjnej.

Art. 65³. Za czas nieobecności w pracy z powodu choroby świadczenia określone w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługują sędziemu przez okres do jednego roku. W innych wypadkach usprawiedliwionej nieobecności w pracy niż wymienione w tych przepisach sędziemu przysługuje wynagrodzenie.

Art. 65⁴. W sprawach o roszczenia sędziów wynikające ze stosunku pracy właściwa jest droga postępowania administracyjnego.

Art. 65⁵. Sędzia, któremu przyznano zaopatrzenie emerytalne (rentowe), może używać dotychczasowego tytułu poprzedzając go wyrazem: »emerytowany«.”;

7) tytuł działu III otrzymuje brzmienie:

„Aplikanci i asesory sądowi”;

8) art. 131 otrzymuje brzmienie:

„Art. 131. § 1. Stosunek pracy z aplikantem i asesorem sądowym nawiązuje się na podstawie mianowania z dniem określonym w akcie nominacji, a jeżeli dnia tego nie określono — z dniem doręczenia aktu nominacji osobie mianowanej.

§ 2. Aplikantów sądowych mianuje i zwalnia prezes sądu wojewódzkiego, a asesorów sądowych — Minister Sprawiedliwości.

§ 3. Przystępując do pracy aplikanci i asesory sądowi składają wobec prezesa właściwego sądu wojewódzkiego ślubowanie według roty przepisanej dla pracowników urzędów państwowych.”;

9) po art. 135 dodaje się nowe art. 135¹—135³ w brzmieniu:

„Art. 135¹. Aplikanci sądowi zachowują prawo do wynagrodzenia za czas usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn niż określone w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpie-

czenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa — przez okres nie przekraczający jednego miesiąca w ciągu roku kalendarzowego.

Art. 135². Do aplikantów i asesorów sądowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 65, 65¹ i 65⁴, a do asesorów sądowych także art. 65³.

Art. 135³. § 1. Aplikanci i asesorzy sądowi za naruszenie swych obowiązków ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną.

§ 2. Za naruszenie obowiązków mniejszej wagi prezes sądu wojewódzkiego może nałożyć karę porządkową upomnienia, bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego.

§ 3. Karami dyscyplinarnymi w stosunku do aplikantów i asesorów sądowych są:

- a) nagana,
- b) surowa nagana,
- c) wydalenie z pracy.

§ 4. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej aplikantów i asesorów sądowych stosuje się odpowiednio przepis art. 80.”;

10) art. 136 otrzymuje brzmienie:

„Art. 136. § 1. Minister Sprawiedliwości w stosunku do aplikantów i asesorów sądowych określi w drodze rozporządzenia:

a) zasady i tryb mianowania, zmiany warunków pracy oraz rozwiązywania stosunku pracy, a także szczegółowe obowiązki związane z zajmowaniem stanowiska aplikanta i asesora sądowego,

b) organizację aplikacji sądowej i skład komisji egzaminacyjnej dla aplikantów sądowych, sposób powoływania jej członków, wysokość ich wynagrodzenia, postępowanie komisji egzaminacyjnej oraz zakres egzaminu sędziowskiego.

§ 2. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego, zawieszania w pełnieniu obowiązków aplikanta i asesora sądowego oraz wynagrodzenie w czasie tego zawieszenia.”;

11) po art. 136 dodaje się art. 136¹ w brzmieniu:

„Art. 136¹. W zakresie praw, obowiązków i odpowiedzialności dyscyplinarnej do asesorów sądowych, którym zostało powierzono pełnienie czynności sędziowskich, stosuje się przepisy rozdziałów IV—VI w dziale II. Składają oni ślubowanie według roty przepisanej dla sędziów.”;

12) art. 137—139 otrzymują brzmienie:

„Art. 137. § 1. W sądach zatrudnieni są sekretarze sądowi i inni pracownicy sądowi.

§ 2. W sądach powiatowych urzędują komornicy i pełnią czynności egzekucyjne oraz inne czynności wskazane w ustawie.

§ 3. Do przyjęcia na stanowisko sekretarza sądo-

wego i komornika wymagane jest odbycie praktyki i złożenie egzaminu. Od odbycia praktyki i złożenia egzaminu na stanowisko sekretarza sądowego wolni są aplikanci sądowi, a na stanowisko komornika — aplikanci sądowi, którzy złożyli egzamin sędziowski.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczególne warunki przyjęcia na stanowisko sekretarza sądowego i komornika, organizację praktyki i zakres egzaminu na te stanowiska, skład komisji egzaminacyjnej i sposób powoływania jej członków, wysokość ich wynagrodzenia i postępowanie komisji egzaminacyjnej.

§ 5. Minister Sprawiedliwości może określić w drodze rozporządzenia, po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego, zasady i tryb dokonywania ocen kwalifikacyjnych pracowników sądowych oraz szczegółowe obowiązki tych pracowników.

Art. 138. Minister Sprawiedliwości określi organizację i zakres działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej, a także kategorie pracowników sądowych obowiązanych do noszenia stroju urzędowego lub oznak oraz zasady i warunki ich przydziału.

Art. 139. W sprawach nie unormowanych w Prawie o ustroju sądów powszechnych lub w przepisach szczególnych do pracowników sądowych stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 298 Kodeksu pracy w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych”;

13) art. 140 i 141 skreśla się.

Art. 2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych przez Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym w art. 1 zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z tym prawem.

Art. 3. § 1. Stosunek pracy sekretarzy sądowych, komorników i innych pracowników sądowych, mianowanych na podstawie przepisów dotychczasowych, przekształca się — z zastrzeżeniem § 2 — w stosunek pracy oparty na umowie o pracę na czas nie określony.

§ 2. Stosunek pracy pracowników, o których mowa w § 1, przekształca się w stosunek pracy na podstawie powołania, jeżeli zajmują oni stanowiska, dla których w myśl przepisów wydanych na podstawie Kodeksu pracy przewidziane jest nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania przez właściwy organ.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

13.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie Prawa o notariacie.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 317)

Art. 1. W ustawie z dnia 25 maja 1951 r. — Prawo o notariacie (Dz. U. z 1963 r. Nr 19, poz. 106, z 1964 r. Nr 41, poz. 278, z 1965 r. Nr 52, poz. 318 i 320 i z

1967 r. Nr 1, poz. 1) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 2. Nawiązanie i rozwiązanie stosunku pracy z notariuszem oraz zmiana warunków pracy”;

2) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. § 1. Stosunek pracy z notariuszem nawiązuje się na podstawie mianowania z dniem określonym w akcie nominacji, a jeżeli dnia tego nie określono — z dniem doręczenia notariuszowi tego aktu.

§ 2. Notariuszy mianuje Minister Sprawiedliwości.”;

3) w art. 13:

a) w § 1 skreśla się pkt 3, a pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sędziowie.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 pkt 2 ma zastosowanie, jeżeli od pełnienia czynności sędziowskich nie upłynęło więcej aniżeli trzy lata.”;

4) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Obejmując stanowisko notariusz składa wobec prezesa właściwego sądu wojewódzkiego ślubowanie według roty przepisanej dla pracowników urzędów państwowych. Notariusz przechodzący z jednego stanowiska notarialnego na inne nie składa ponownego ślubowania.”;

5) po art. 14 dodaje się art. 14¹, 14² i 14³ w brzmieniu:

„Art. 14¹. § 1. Minister Sprawiedliwości rozwiązuje stosunek pracy z notariuszem, jeżeli notariusz:

1) zrzeknie się swego stanowiska,

2) nie daje rękopisami należytego wykonywania obowiązków notariusza,

3) bez usprawiedliwionej przyczyny nie zgłosi się do pracy niezwłocznie po nawiązaniu z nim stosunku pracy,

4) z powodu choroby lub ułomności został orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków notariusza,

5) z powodu choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił obowiązków dłużej niż rok; przy obliczaniu rocznego okresu niepełnienia obowiązków stosuje się przepis art. 59 § 2 lit. c) Prawa o ustroju sądów powszechnych,

6) przekroczył sześćdziesiąt pięć lat życia, chyba że Minister Sprawiedliwości na wniosek zainteresowanego notariusza wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia lat siedemdziesięciu.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może rozwiązać stosunek pracy z notariuszem w razie nieuzasadnionej odmowy notariusza poddania się badaniu lekarskiemu przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

§ 3. Rozwiązanie stosunku pracy z notariuszem w przypadkach określonych w § 1 pkt 2 i 4—6 oraz § 2 następuje za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. Rozwiązanie stosunku pracy w przypadku określonym w § 1 pkt 1 i 3 następuje w dniu oznaczonym w decyzji Ministra Sprawiedliwości o rozwiązaniu stosunku pracy.

§ 4. Jeżeli przyczyną rozwiązania stosunku pracy z notariuszem jest uznanie go za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków notariusza, orzeczone w czasie niepełnienia obowiązków z powodu choroby,

rozwiązanie stosunku pracy z notariuszem następuje z zachowaniem okresu przewidzianego w § 1 pkt 5.

Art. 14². Minister Sprawiedliwości wydała notariusza z pracy w razie skazania notariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, jeżeli wykonanie kary nie zostało warunkowo zawieszona.

Art. 14³. § 1. Notariusz może być przeniesiony do innej miejscowości za jego zgodą, a bez zgody:

1) jeżeli wymagają tego zmiany planu rozmieszczenia państwowych biur notarialnych lub zakresu ich działania,

2) dla utrzymania powagi stanowiska notariusza,

3) jeżeli przeniesienie zostało orzeczone jako kara dyscyplinarna.

§ 2. Przeniesienia dokonuje Minister Sprawiedliwości.

§ 3. Przeniesienie bez zgody notariusza może nastąpić po uprzedzeniu na trzy miesiące przed terminem przeniesienia, chyba że zostało orzeczone jako kara dyscyplinarna.”;

6) art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Art. 18. Do notariusza stosuje się odpowiednio przepisy art. 65, 65¹—65⁵ Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Art. 19. § 1. Za naruszenie swych obowiązków notariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną. Za naruszenie obowiązków mniejszej wagi prezes sądu wojewódzkiego może nałożyć karę porządkową upomnienia, bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego.

§ 2. Karami dyscyplinarnymi są:

1) nagana,

2) przeniesienie do innej miejscowości na koszt skazanego,

3) usunięcie ze stanowiska kierowniczego w państwowym biurze notarialnym,

4) wydalenie z pracy.

§ 3. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej notariuszy stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 i 80 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego, zawieszenia w pełnieniu obowiązków notariusza i wynagradzania w czasie tego zawieszenia.”;

7) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. § 1. Stosunek pracy z aplikantem notarialnym nawiązuje się na podstawie mianowania z dniem określonym w akcie nominacji, a jeżeli dnia tego nie określono — z dniem doręczenia tego aktu osobie mianowanej. Aplikantem notarialnym może być mianowany ten, kto odpowiada warunkom określonym w art. 12 pkt 1—4.

§ 2. Przystępując do pracy aplikant składa wobec prezesa właściwego sądu wojewódzkiego ślubowanie według roty przepisanej dla pracowników urzędów państwowych.”;

8) w art. 23 słowa: „niż sześć miesięcy” zastępuje się słowami: „niż jeden rok”;

9) w art. 26 w § 1 dodaje się na końcu zdanie: „Przepis art. 20 ma odpowiednio zastosowanie.”;

10) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. § 1. Do aplikantów i asesorów notarialnych stosuje się odpowiednio przepis art. 14².

§ 2. Ponadto do aplikantów i asesorów notarialnych stosuje się przepisy art. 65, 65¹, 65⁴, 135³, 136 § 1 lit. a) i § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych oraz do aplikantów notarialnych — art. 135¹, a do asesorów notarialnych — art. 65³ tego prawa.”;

11) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. § 1. W państwowych biurach notarialnych zatrudnieni są pracownicy administracyjni i inni pracownicy notarialni.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może określić w drodze rozporządzenia, po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego, zasady i tryb dokonywania ocen kwalifikacyjnych pracowników notarialnych oraz szczegółowe obowiązki tych pracowników.

§ 3. W sprawach nie unormowanych w ustawie lub przepisach szczególnych do pracowników notarialnych stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 298 Kodeksu pracy w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych.”;

12) po art. 38 dodaje się art. 38¹ w brzmieniu:

„Art. 38¹. § 1. Jeżeli dla dokonania czynności potrzebny jest dokument, którego sporządzenie należy do organu państwowego, państwowe biuro notarialne może żądać sporządzenia tego dokumentu przez organ państwowy.

§ 2. Państwowe biuro notarialne może również żądać udzielenia przez organ państwowy odpisu lub

wyciągu z dokumentu znajdującego się w aktach tego organu.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 nie wyłączają obowiązku uiszczenia przez stronę opłat lub poniesienia innych kosztów związanych ze sporządzeniem dokumentu albo udzieleniem odpisu lub wyciągu dokumentu przez organ państwowy.”

Art. 2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych przez Prawo o notariacie w brzmieniu nadanym w art. 1 zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z tym prawem.

Art. 3. § 1. Stosunek pracy pracowników notarialnych mianowanych na podstawie przepisów dotychczasowych przekształca się — z zastrzeżeniem § 2 — w stosunek pracy oparty na umowie o pracę na czas nie określony.

§ 2. Stosunek pracy pracowników, o których mowa w § 1, przekształca się w stosunek pracy na podstawie powołania, jeżeli zajmują oni stanowiska, dla których w myśl przepisów wydanych na podstawie Kodeksu pracy przewidziane jest nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania przez właściwy organ.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

14.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie ustawy o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 318)

Art. 1. W ustawie z dnia 14 kwietnia 1967 r. o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 13, poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. 1. Zwolnienie prokuratora ze służby w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje:

1) w razie stwierdzenia, że nie daje on rękojmi należytego wykonywania obowiązków prokuratora, przy czym przed powzięciem decyzji należy umożliwić zainteresowanemu złożenie w tym przedmiocie wyjaśnień,

2) w wypadku rezygnacji prokuratora z pracy; rezygnacja z pracy złożona w okresie pomiędzy wszczęciem a zakończeniem postępowania, o którym mowa w pkt 1, oraz postępowania dyscyplinarnego jest pozbawiona skutków prawnych,

3) w razie porzucenia pracy oraz na mocy prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej o wydaleniu prokuratora ze służby.

2. Zwolnienie prokuratora ze służby w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje również:

1) w razie czasowej niezdolności do pracy spo-

wodowanej jego chorobą, o ile okres tej choroby przekracza jeden rok,

2) w razie orzeczenia przez właściwą komisję lekarską trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora. Nieuzasadniona odmowa prokuratora poddania się badaniu lekarskiemu może być powodem rozwiązania stosunku pracy.

3. W powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury zwolnienie następuje również, gdy prokurator przekroczył sześćdziesiąt pięć lat życia, chyba że Prokurator Generalny — na wniosek zainteresowanego — wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia lat siedemdziesięciu. W odniesieniu do prokuratorów mianowanych przez Radę Państwa zgody udziela Rada Państwa na wniosek Prokuratora Generalnego. Prokurator, któremu przyznano zaopatrzenie emerytalne (rentowe), może używać dotychczasowego tytułu, poprzedzając go wyrazem „emerytowany”.

4. Zwolnienie prokuratora ze służby może nastąpić również:

1) na wniosek właściwych organów państwowych albo władz organizacji politycznych lub społecznych w związku z zamierzonym przejściem do innej pracy,

2) w wyniku porozumienia pomiędzy nim a organem mianującym.

5. W wypadkach wskazanych w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w ust. 2 i 3 rozwiązanie stosunku służbowego z prokuratorem pełniącym służbę w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje za trzymiesięcznym wypowiedzeniem.

6. Przepisy ust. 1—5 mają odpowiednie zastosowanie do zwolnienia ze służby asesora i aplikanta prokuratorskiego w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury.”;

2) w art. 17 dodaje się na końcu zdanie: „Prokurator Generalny może skrócić okres aplikacji, nie więcej jednak niż o połowę.”;

3) w art. 18 skreśla się ust. 4;

4) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Po złożeniu egzaminu prokuratorskiego aplikant zostaje mianowany na stanowisko asesora prokuratorskiego lub oficera śledczego, o ile nie zachodzą przeszkody wynikające z zasad ustawy lub przepisów szczególnych. W wypadku niemianowania:

1) aplikant powszechnej jednostki organizacyjnej Prokuratury zostaje zwolniony z pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia,

2) aplikant wojskowej jednostki organizacyjnej Prokuratury zostaje skierowany do innej służby w Siłach Zbrojnych, chyba że w myśl przepisów ustawy lub przepisów o służbie wojskowej podlega zwolnieniu z zawodowej albo okresowej służby wojskowej.”;

5) art. 57 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. 1. W sprawach nie unormowanych w ustawie lub w przepisach szczególnych do pracowników prokuratorskich w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury stosuje się odpowiednio przepisy wydanego na podstawie art. 298 Kodeksu pracy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych — chyba że Rada Państwa postanowi inaczej.”;

6) po art. 57 dodaje się następujące przepisy:

„Art. 57a 1. Stosunek pracy pracownika prokuratorskiego nawiązuje się z datą określoną w akcie nominacyjnym. W razie niepodjęcia pracy w tym terminie i nieusprawiedliwienia zwłoki organ mianujący unieważnia nominację.

2. Pracownik prokuratorski obejmujący służbę składa ślubowanie według przepisanej roty.

Art. 57b. Pracownicy prokuratorscy są pracownikami o nie normowanym czasie pracy.

Art. 57c. W razie niezdolności do pracy z powodu choroby oraz w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn określonych przepisami o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa prokuratorowi i asesorowi przysługują świadczenia przewidziane w tych przepisach z tym że świadczenia z tytułu choroby przysługują przez okres jednego roku; w pozostałych wypadkach usprawiedliwionej nieobecności prokuratorowi i asesorowi przysługuje wynagrodzenie.

Art. 57d. 1. Prokurator może otrzymać płatny urlop dla poratowania zdrowia, załatwienia ważnych spraw rodzinnych lub osobistych.

2. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać 6 miesięcy, a z innych przyczyn — jednego miesiąca w ciągu roku kalendarzowego.

Art. 57e. Aplikantowi prokuratorskiemu za czas niezdolności do pracy z powodu choroby oraz za czas nieobecności w pracy z innych przyczyn określonych przepisami o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługują świadczenia przewidziane w tych przepisach; w razie usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych powodów przysługuje prawo do wynagrodzenia przez okres nie przekraczający jednego miesiąca w ciągu roku kalendarzowego.

Art. 57f. Spory pracowników prokuratorskich wynikające ze stosunku pracy rozstrzygane są w trybie postępowania administracyjnego. Od decyzji wydanej przez Prokuratora Generalnego nie służy odwołanie.

Art. 57g. 1. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikami administracyjnymi następuje na podstawie umowy o pracę.

2. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach określonych przez Prokuratora Generalnego następuje na podstawie powołania.

3. Do pracowników administracyjnych stosuje się odpowiednio wydane na podstawie art. 298 Kodeksu pracy rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych, o ile ustawa niniejsza lub przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 57h. 1. Pracownikom Prokuratury, którzy wykazują w pracy inicjatywę, wzorowo i sumiennie wypełniają obowiązki oraz szczególnie przyczyniają się do wykonywania zadań służbowych, mogą być przyznawane wyróżnienia i nagrody.

2. Rodzaje wyróżnień i nagród oraz tryb ich przyznawania ustala Prokurator Generalny; nagrodą może być również awans w terminie wcześniejszym niż przewidują to przepisy o wynagrodzeniu lub przepisy szczególne.”;

7) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli dobro służby tego wymaga, Prokurator Generalny może delegować pracownika do innej jednostki organizacyjnej Prokuratury lub do jednostki organizacyjnej przez siebie nadzorowanej. Delegowanie na okres dłuższy niż sześć miesięcy w ciągu roku może nastąpić tylko za zgodą pracownika”;

8) w art. 62 po wyrazie „art.” dodaje się: „57a ust. 1, art. 57b — art. 57g oraz art.”, a wyrazy: „oficerów Sił Zbrojnych” zastępuje się wyrazami: „żołnierzy zawodowych”;

9) w art. 66 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczących i członków komisji dyscyplinarnej i odwoławczej komisji dyscyplinarnej w Prokuraturze Generalnej oraz przewodniczących komisji dyscyplinarnych w prokuraturach wojewódzkich powołuje i odwołuje Prokurator Generalny po wysłuchaniu opinii kolegium Prokuratury Generalnej. Członków komisji dyscyplinarnej w prokuraturze wojewódzkiej powołuje prokurator wojewódzki”;

10) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. 1. Zwolnienie prokuratora, oficera śledczego lub aplikanta ze służby w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje z przyczyn określonych w art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz w innych wypadkach, gdy przepisy o służbie wojsko-

wej przewidują zwolnienie z zawodowej lub okresowej służby wojskowej.

2. Jeżeli prokurator, oficer śledczy lub aplikant zwolniony ze służby w wojskowej jednostce organizacyjnej Prokuratury z przyczyny określonej w art. 13 ust. 1 pkt 1 nie został wyznaczony na inne stanowisko służbowe w Siłach Zbrojnych, zwalnia się go z zawodowej lub okresowej służby wojskowej z zachowaniem wszelkich uprawnień, przysługujących oficerom zwolnionym ze służby z przyczyn, które nie powodują pozbawienia tych uprawnień.

3. Prokuratora wojskowego nie można zwolnić z zawodowej służby wojskowej przed zwolnieniem go ze stanowiska prokuratorskiego;

11) w art. 73 ust. 1 wyrazy: „oficerów Sił Zbrojnych” zastępuje się wyrazami: „żołnierzy zawodowych”, a w ust. 4 skreśla się wyraz „(nadterminowych)”;

12) w art. 76 ust. 1 wyrazy: „wojskowej służby zawodowej” zastępuje się wyrazami: „zawodowej służby wojskowej”, zaś wyrazy: „oficerów Sił Zbrojnych” — wyrazami: „żołnierzy zawodowych”;

13) w art. 77 wyrazy: „przepisy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych” zastępuje się wyrazami: „przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych lub służby okresowej”;

14) po art. 78 dodaje się art. 78a i art. 78b w brzmieniu:

„Art. 78a. Stosunek pracy pracowników administracyjnych mianowanych na podstawie przepisów dotychczasowych przekształca się w stosunek pracy oparty na umowie o pracę na czas nie określony, a w wypadku określonym w art. 57g ust. 2 — w stosunek pracy na podstawie powołania.

Art. 78b. Aplikant może występować przed sądem powiatowym w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach uproszczonych.”;

15) art. 79—81 i art. 83 skreśla się;

16) użyte w ustawie wyrazy: „postępowanie karno-administracyjne” oraz „tryb karno-administracyjny” zastępuje się wyrazami: „postępowanie w sprawach o wykroczenia”, użytymi w odpowiednim przypadku;

17) użyte w ustawie wyrazy: „prezydium rady narodowej” zastępuje się wyrazami: „terenowy organ administracji państwowej”, a wyrazy: „prezydium wojewódzkiej rady narodowej” oraz „przewodniczący tego prezydium” — wyrazami: „wojewoda (prezydent miasta wyłączzonego z województwa)”, użytymi w odpowiedniej liczbie i w odpowiednim przypadku;

18) użyte w ustawie wyrazy: „stosunek służbowy” zastępuje się wyrazami: „stosunek pracy”, użytymi w odpowiednim przypadku.

Art. 2. Upoważnia się Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw jednolitego tekstu ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu uwzględniającym zmiany zawarte w niniejszym dekreście, z zachowaniem ciągłości numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 3. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

15.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 319)

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

1) wyrazy „stosunek służbowy” użyte w odpowiednim przypadku zastępuje się wyrazami „stosunek pracy” w tym samym przypadku;

2) w art. 43 skreśla się ust. 4;

3) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. Czas pracy pracowników naukowo-badawczych wynosi 42 godziny na tydzień.

2. Rozkład czasu pracy pracowników naukowo-badawczych w tygodniu i w poszczególnych jego dniach ustala Sekretarz Naukowy Akademii po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Nauczycielstwa Polskiego.

3. Jeżeli wymagają tego potrzeby Akademii, pra-

cownicy naukowo-badawczy mogą być zatrudniani poza ustalonymi godzinami pracy, a w przypadkach szczególnych także w nocy oraz w niedziele i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

4. Za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza ustalonymi godzinami pracy pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny, a za pracę w niedzielę lub święto inny dzień wolny od pracy.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, pracownikom na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych, które określi Sekretarz Naukowy Akademii, przysługuje dzień wolny za pracę w niedzielę lub święto.

6. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz do kobiet opiekujących się dziećmi w wieku do jednego roku.

7. Przepisy ust. 4 i 5 nie dotyczą kierowników placówek naukowych i jednostek pomocniczych o charakterze naukowym oraz ich zastępców.”;

4) w art. 45 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Pracownikowi w razie przeniesienia w trybie przewidzianym w ust. 2 przysługują świadczenia na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”;

5) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. Pracownicy naukowo-badawczy mają prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.”;

6) po art. 48 dodaje się art. 48a i 48b w brzmieniu:

„Art. 48a. 1. Pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje prawo do 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również małżonce pracownika, a także małżonkowi pracownicy, jeżeli jest on niezdolny do pracy i pozostaje na całkowitym utrzymaniu żony.

Art. 48b. Pracownikowi naukowo-badawczemu powołanemu na podstawie mianowania przysługuje w czasie trwania stosunku pracy zasiłek z ubezpieczenia społecznego w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby przez okres do 1 roku.”;

7) w art. 55:

a) w ust. 3 wyrazy „Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac” zastępuje się wyrazami „Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych”,

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Skierowanie pracownika naukowo-badawczego powołanego na podstawie mianowania na badania w celu uzyskania orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w ust. 3, może nastąpić w inicjatywy pracownika lub z urzędu przez organ właściwy do mianowania. Nie usprawiedliwione niezgłoszenie się pracownika skierowanego z urzędu na badanie upoważnia do rozwiązania stosunku pracy. Jeżeli skierowanie z urzędu na badanie miało miejsce w okresie czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby, nie może ono nastąpić wcześniej niż po upływie okresu uprawniającego do pobierania zasiłku chorobowego.”;

8) po art. 56 dodaje się art. 56a i 56b w brzmieniu:

„Art. 56a. 1. Stosunek pracy z pracownikiem naukowo-badawczym powołanym na podstawie mianowania może ulec rozwiązaniu:

1) w razie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż 1 rok,

2) w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy z innych przyczyn niż wymienione w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 miesiąc.

2. Rozwiązanie stosunku pracy nie może nastąpić w razie nieobecności pracownika z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem lub odosobnienia ze względu na chorobę zakaźną, w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku.

Art. 56b. 1. Stosunek pracy z pracownikiem naukowo-badawczym powołanym na podstawie mianowania wygasa z upływem 3 miesięcy nieobecności

pracownika w pracy z powodu tymczasowego aresztowania, chyba że stosunek pracy został rozwiązany wcześniej na podstawie art. 57 pkt 1.

2. Akademia jest obowiązana ponownie zatrudnić pracownika pomimo wygaśnięcia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania, jeżeli postępowanie karne zostało umorzono lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a pracownik zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 7 dni do uprawomocnienia się orzeczenia. Przepisy art. 48 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia albo amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.”;

9) w art. 57 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) prawomocnego skazania na karę pozbawienia praw publicznych.”;

10) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. Okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej z pracownikiem naukowo-badawczym na czas nie określony wynosi trzy miesiące. Przepisy art. 57 pkt 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

11) po art. 58 dodaje się art. 58a w brzmieniu:

„Art. 58a. 1. Jeżeli pracownik naukowo-badawczy uważa, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wnieść odwołanie do Sekretarza Naukowego Akademii. Sekretarz Naukowy Akademii może przywrócić termin do wniesienia odwołania, jeżeli jego przekroczenie nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

2. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, Sekretarz Naukowy Akademii uznaje je za bezskuteczne, a jeżeli umowa o pracę uległa już rozwiązaniu, przywraca pracownika do pracy na poprzednich warunkach. Od decyzji Sekretarza Naukowego Akademii w tej sprawie odwołanie nie przysługuje.”;

12) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Art. 63. Do bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 43a, 48, 48a, 49, 58 i 58a, a w przypadku powołania ich na podstawie mianowania ponadto art. 42, 45, 48b, 55, 56, 56a, 56b, 57 pkt 1 i 3, 59 i 60.”;

13) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. W sprawach nie unormowanych przepisami niniejszej ustawy do pracowników naukowo-badawczych mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, z wyjątkiem sporów dotyczących rozwiązania stosunku pracy z pracownikami naukowo-badawczymi powołanymi na podstawie mianowania, które będą rozstrzygane w trybie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

16.

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 50, poz. 320)

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

1) wyrazy: „stosunek służbowy” użyte w odpowiednich przypadkach zastępuje się wyrazami: „stosunek pracy” w tych samych przypadkach;

2) w art. 5:

a) w ust. 2 wyrazy: „wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa)” zastępuje się wyrazami: „województwie, prezydentowi miasta wyłączonego z województwa”,

b) w ust. 3 wyrazy: „art. 4 ust. 5” zastępuje się wyrazami: „art. 4 ust. 7”;

3) w art. 10 ust. 3:

a) w pkt 1 skreśla się wyrazy: „albo osoba zajmująca stanowisko profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) członkowie, którymi mogą być osoby zajmujące stanowiska profesora lub docenta w instytucie albo poza instytutem, osoby posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a także wysoko kwalifikowani specjaliści z dziedzin objętej zakresem działania instytutu”;

4) w art. 15 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) inni pracownicy”;

5) w art. 23:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy: „lub wyższej szkoły zawodowej”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Pracownikowi naukowo-badawczemu w razie przeniesienia w trybie wymienionym w ust. 2 przysługują świadczenia na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”;

6) w art. 24 ust. 1 skreśla się wyrazy: „lub w wyższej szkole zawodowej”;

7) w art. 25:

a) w ust. 1 po wyrazach: „stosunek pracy z” dodaje się wyraz: „mianowanym”;

b) w ust. 2 po wyrazach: „rozwiązuje się z” dodaje się wyraz: „mianowanym”;

8) w art. 26:

a) ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w razie choroby pracownika powodującej trwałą niezdolność do pracy naukowo-badawczej, stwierdzoną orzeczeniem właściwych organów określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych; zwolnienie następuje po upływie trzech miesięcy od daty wydania prawomocnego orzeczenia. Skierowanie pracownika na badanie może nastąpić z inicjatywy pracownika albo z urzędu przez organ właściwy do mianowania. Nieusprawiedliwienie niezgłoszenia się pracownika skierowanego z urzędu na badanie upoważnia organ właściwy do mianowania

do rozwiązania z nim stosunku pracy. Jeżeli skierowanie z urzędu na badanie miałyby miejsce w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, nie może ono nastąpić wcześniej niż po upływie okresu odpowiadającego okresowi uprawniającemu do pobierania zasiłku”;

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowo-badawczym może ulec rozwiązaniu:

1) w razie niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż jeden rok,

2) w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika z innych przyczyn niż określono w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 miesiąc.

4. Rozwiązanie stosunku pracy nie może nastąpić w razie nieobecności mianowanego pracownika naukowo-badawczego z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem lub odosobnienia ze względu na chorobę zakaźną, w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku.”;

9) w art. 27:

a) po wyrazach „stosunek pracy z” dodaje się wyraz „mianowanym”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pozbawienia praw publicznych”;

10) po art. 27 dodaje się art. 27a, 27b i 27c w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowo-badawczym wygasa z upływem 3 miesięcy nieobecności pracownika w pracy z powodu tymczasowego aresztowania, chyba że stosunek pracy został rozwiązany wcześniej na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4.

2. Instytut naukowo-badawczy, pomimo wygaśnięcia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania, jest obowiązany ponownie zatrudnić pracownika naukowo-badawczego w drodze mianowania, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a pracownik zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Przepisy art. 48 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

3. Przepisów ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia lub amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.

Art. 27b. 1. Jeżeli pracownik naukowo-badawczy uważa, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wnieść odwołanie do kierownika jednostki nadrzędnej nad instytutem, w którym jest zatrudniony.

2. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, kierownik jednostki nadrzędnej, do którego wniesiono odwołanie, uznaje je za bezskuteczne, a jeżeli umowa o pracę uległa

już rozwiązaniu, przywraca pracownika do pracy na poprzednich warunkach.

Art. 27c. 1. Czas pracy pracowników naukowo-badawczych wynosi 42 godziny na tydzień.

2. Rozkład czasu pracy pracowników naukowo-badawczych w tygodniu i w poszczególnych jego dniach ustala właściwy minister po porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego.

3. Jeżeli wymagają tego potrzeby instytutu, pracownicy naukowo-badawczy mogą być zatrudnieni poza ustalonymi godzinami pracy, a w przypadkach szczególnych także w nocy oraz w niedziele i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

4. Za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza ustalonym czasem pracy pracownikowi przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze, a za pracę w niedzielę lub święto inny dzień wolny od pracy.

5. Kobiety w ciąży zatrudnionej na stanowisku pracownika naukowo-badawczego nie wolno zatrudniać poza ustalonymi godzinami pracy ani w porze nocnej, a kobiety opiekującej się dzieckiem w wieku do jednego roku nie wolno bez jej zgody zatrudniać poza ustalonymi godzinami pracy oraz w porze nocnej.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych stanowiskach określonych przez właściwego ministra przysługuje dzień wolny od pracy za pracę w niedzielę lub święto.

7. Przepis ust. 6 nie dotyczy dyrektora instytutu i jego zastępców.”;

11) w art. 32:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.”;

b) dodaje się ust. 4, 5 i 6 w brzmieniu:

„4. Mianowanemu pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje w czasie trwania stosunku pracy zasiłek z ubezpieczenia społecznego w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby przez okres do roku.

5. Pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami.

6. Prawo, o którym mowa w ust. 5, przysługuje również małżonce pracownika, a małżonkowi pracownicy, jeżeli jest on niezdolny do pracy i pozostaje na całkowitym utrzymaniu żony.”;

12) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. Przepisy art. 21 ust. 5, art. 27b, 27c, 32 oraz 35 mają odpowiednio zastosowanie do dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i bibliotekarzy dyplomowanych, a w przypadkach zawiązania stosunku pracy w drodze mianowania ponadto art. 22 ust. 3, art. 23, 25, 26, 27, 27a, 28 i 34.”;

13) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. W zakresie spraw nie unormowanych przepisami niniejszej ustawy do pracowników naukowo-badawczych mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, z wyjątkiem sporów dotyczących rozwiązania stosunku pracy z mianowanymi pracownikami naukowo-badawczymi, które będą rozstrzygane w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego.”;

14) w art. 36 ust. 2 pkt 1 skreśla się wyrazy „zasady i warunki ustalania czasu pracy”.

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

17.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1974 r.

w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1974 r. Nr 49, poz. 299)

Na podstawie art. 104 § 2 i 3 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza, co następuje:

Rozdział 1

Regulaminy pracy.

§ 1. 1. W każdym zakładzie pracy zatrudniającym stale co najmniej 50 pracowników powinien obowiązywać regulamin pracy.

2. Regulamin pracy ustala porządek wewnętrzny w zakładzie pracy oraz określa związane z procesem pracy obowiązki zakładu i pracowników.

§ 2. 1. W zakładach pracy, w których stosunek pracy pracowników unormowany jest przepisami wydanymi na podstawie art. 298 § 1 Kodeksu pracy

lub przepisami odrębnymi, regulaminy pracy mogą być stosowane zależnie od potrzeby.

2. Sprawy regulaminów pracy w zakładach górniczych, do których stosuje się prawo górnicze, normują przepisy tego prawa i przepisy wydane na jego podstawie.

§ 3. 1. Regulamin pracy ustala kierownik zakładu pracy po porozumieniu z radą zakładową.

2. Regulamin pracy podlega zatwierdzeniu pod względem zgodności z prawem przez jednostkę nadzorną nad zakładem pracy.

§ 4. 1. Regulamin pracy zatwierdzony w trybie określonym w § 3 wchodzi w życie w dwa tygodnie po podaniu go do wiadomości pracowników.

2. Podanie regulaminu pracy do wiadomości pracowników następuje przez wywieszenie w widocznych

miejscach lub w innej formie przyjętej w danym zakładzie pracy.

3. Regulamin pracy powinien być podany do wiadomości każdego przyjętego do pracy pracownika przed jego przystąpieniem do pracy.

§ 5. 1. Regulamin pracy powinien stwierdzać, że czas pracy należy wykorzystywać w pełni na pracę zawodową i że podstawowym obowiązkiem pracownika jest:

- 1) rzetelne i efektywne wykonywanie pracy,
- 2) przestrzeganie ustalonego w zakładzie czasu pracy i porządku,
- 3) dokładne i sumienne wykonywanie poleceń przełożonych,
- 4) przestrzeganie przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych,
- 5) przejawianie koleżeńskiego stosunku do współpracowników, okazywanie pomocy podwładnym, a w szczególności pracownikom młodocianym,
- 6) sumienny stosunek do mienia zakładu pracy oraz wszelkich urządzeń i materiałów stanowiących własność społeczną,
- 7) przestrzeganie tajemnicy państwowej i służbowej.

2. Regulamin pracy powinien także wskazywać, że szczególnie rażącym naruszeniem ustalonego porządku i dyscypliny pracy jest:

- 1) zło i niedbałe wykonywanie pracy oraz psucie materiałów, narzędzi i maszyn, a także wykonywanie prac nie związanych z zadaniami wynikającymi ze stosunku pracy,
- 2) nieprzybycie do pracy, spóźnianie się do pracy lub samowolne jej opuszczanie bez usprawiedliwienia,
- 3) stawianie się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywanie alkoholu w czasie pracy,
- 4) zakłócenie porządku i spokoju w miejscu pracy,
- 5) niewykonywanie poleceń przełożonych,
- 6) niewłaściwy stosunek do przełożonych i współpracowników,
- 7) nieprzestrzeganie przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych,
- 8) nieprzestrzeganie tajemnicy państwowej i służbowej.

§ 6. 1. Regulamin pracy powinien szczegółowo określać:

- 1) godziny oraz porządek rozpoczynania i kończenia pracy,
- 2) początek i koniec pracy dla każdej zmiany i poszczególnych grup pracowników (w tym młodocianych i innych pracowników korzystających ze skróconego czasu pracy) oraz tryb przesuwania zmian,
- 3) przerwy w pracy,
- 4) porę nocną, obejmującą 8 godzin pomiędzy godzinami 21,00 a 7,00,
- 5) obowiązek i sposób potwierdzania przez pracownika przybycia do pracy i obecności w pracy,
- 6) sposób zabezpieczenia pomieszczeń i narzędzi pracy po zakończeniu godzin pracy,
- 7) warunki przebywania pracowników na terenie zakładu pracy poza godzinami pracy,
- 8) inne postanowienia dotyczące zachowania porządku i czystości w zakładzie pracy i na stanowisku pracy.

2. Regulamin pracy powinien określać tryb uspra-

wiedliwania nieobecności w pracy i spóźnień do pracy, udzielania zwolnień od pracy i urlopów, ze wskazaniem osób uprawnionych do tego, a także zasady zastępowania pracowników nieobecnych i prowadzenia ich ewidencji.

3. Regulamin powinien stwierdzać, że pracowników w stanie nietrzeźwości nie należy dopuszczać do wykonywania pracy.

4. Regulamin pracy powinien określać tryb zapoznawania pracowników z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisami przeciwpożarowymi, a także ustalać zasady ograniczenia palenia tytoniu w pomieszczeniach pracy.

5. Regulamin pracy może zawierać również inne postanowienia dotyczące organizacji pracy.

§ 7. Regulamin pracy powinien zawierać informację o karach stosowanych w myśl art. 108 Kodeksu pracy za nieprzestrzeganie ustalonego porządku i dyscypliny pracy, regulaminu pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych, a także za opuszczenie pracy bez usprawiedliwienia oraz stawianie się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywanie alkoholu w czasie pracy.

§ 8. W zakresie obowiązków zakładu pracy regulamin pracy powinien określać zasady:

- 1) przydziału pracownikowi pracy,
 - 2) organizowania stanowisk pracy oraz dostarczania potrzebnych do pracy narzędzi i materiałów,
 - 3) wydawania odzieży roboczej i ochronnej oraz sprzętu ochrony osobistej,
- oraz zawierać informacje dotyczące:
- 4) terminu, miejsca i czasu wypłaty wynagrodzenia,
 - 5) rodzajów prac, przy których — zgodnie z wykazami prac wzbronionych — nie wolno zatrudniać kobiet i młodocianych,
 - 6) miejsca i czasu przyjmowania pracowników przez kierownika zakładu pracy.

Rozdział 2

Zasady usprawiedliwiania nieobecności w pracy i spóźnień do pracy.

§ 9. 1. O niemożności stawienia się do pracy z przyczyny z góry wiadomej pracownik powinien uprzedzić zakład pracy.

2. W razie niestawienia się do pracy, poza przypadkami określonymi w ust. 1, pracownik jest obowiązany zawiadomić zakład pracy o przyczynie nieobecności i przewidywanym czasie jej trwania pierwszego dnia nieobecności w pracy, nie później jednak niż w dniu następnym, osobiście, przez inne osoby lub przez pocztę. W tym przypadku za datę zawiadomienia uważa się datę stempla pocztowego.

3. Niedotrzymanie terminu, o którym mowa w ust. 2, jest usprawiedliwione, jeżeli pracownik ze względu na szczególne okoliczności nie mógł zawiadomić o przyczynie nieobecności.

§ 10. 1. Pracownik jest obowiązany usprawiedliwić nieobecność w pracy lub spóźnienie się do pracy przedstawiając zakładowi pracy niezwłocznie przyczyny nieobecności, a na żądanie kierownika zakładu pracy także odpowiednie dowody. W razie nieobecności w pracy z przyczyn, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 3 i 4, pracownik jest obowiązany uspra-

wiedliwić nieobecność, doręczając zakładowi pracy zaświadczenie lekarskie najpóźniej w dniu przystąpienia do pracy.

2. Nieobecność w pracy lub spóźnienie się do pracy usprawiedliwiają przyczyny uniemożliwiające stawienie się do pracy, a w szczególności:

1) niezdolność do pracy spowodowana chorobą pracownika lub jego izolacją z powodu choroby zakaźnej,

2) odsunięcie od pracy na podstawie zaświadczenia (decyzji) lekarza, komisji lekarskiej lub inspektora sanitarnego, jeżeli zakład pracy nie zatrudni pracownika przy innej pracy odpowiedniej do stanu jego zdrowia,

3) leczenie uzdrowiskowe, jeżeli jego okres został uznany zaświadczeniem lekarskim za okres niezdolności do pracy z powodu choroby,

4) choroba członka rodziny pracownika, wymagająca sprawowania przez pracownika osobistej opieki,

5) okoliczność wymagająca sprawowania przez pracownika osobistej opieki nad dzieckiem w wieku do lat 8,

6) konieczność wypoczynku po nocnej podróży służbowej w granicach nie przekraczających 8 godzin od zakończenia podróży, jeżeli pracownik nie korzystał z miejsca sypialnego.

§ 11. 1. Za czas usprawiedliwionej nieobecności w pracy z przyczyn określonych:

1) w § 10 ust. 2 pkt 1—5 pracownikowi przysługuje zasiłek na zasadach określonych odrębnymi przepisami,

2) w § 10 ust. 2 pkt 6 pracownikowi przysługuje wynagrodzenie.

2. Wynagrodzenie pracownika tymczasowo aresztowanego ulega od dnia zaprzestania pracy z powodu aresztowania ograniczeniu do połowy wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszerogowania. Jeżeli postępowanie karne umorzono albo wydano wyrok uniewinniający, pracownikowi należy wypłacić pozostałą część całego wynagrodzenia; nie dotyczy to warunkowego umorzenia postępowania oraz umorzenia postępowania z powodu przedawnienia lub amnestii.

Rozdział 3

Zwolnienia od pracy.

§ 12. 1. Czas pracy powinien być w pełni wykorzystywany na pracę zawodową. Załatwianie spraw społecznych, osobistych i innych nie związanych z pracą zawodową powinno odbywać się w czasie wolnym od pracy. Załatwianie takich spraw w czasie godzin pracy jest dopuszczalne tylko w razie konieczności, w granicach i na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach szczególnych.

2. Zebrania i narady o charakterze społecznym w zakładach pracy mogą być organizowane tylko poza godzinami pracy; jeżeli stosowana jest praca wielozmianowa, zebrania i narady powinny być organizowane w takim czasie i w takim składzie uczestników, aby związane z nimi straty czasu pracy ograniczyć do niezbędnych rozmiarów.

§ 13. 1. Zakład pracy jest obowiązany zwolnić pracownika od pracy w trybie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami:

- 1) do wykonywania zadań:
 - a) radnego i członka komisji rady narodowej,
 - b) ławnika w sądzie,
 - c) członka kolegium do spraw wykroczeń,
 - d) członka komisji rozjemczej i powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy,

2) w celu:

- a) wykonywania powszechnego obowiązku obrony,
- b) stawienia się na wezwanie organu administracji państwowej, sądu, prokuratury, organu Milicji Obywatelskiej albo kolegium do spraw wykroczeń, komisji rozjemczej lub powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy,

c) przeprowadzenia badań przewidzianych przepisami w sprawie obowiązkowych badań lekarskich albo badań stanu zdrowia osób wykonujących niektóre zajęcia zarobkowe, jeżeli nie jest możliwe przeprowadzenie badań w czasie wolnym od pracy,

3) do prac związanych:

a) ze sporządzaniem opinii w charakterze biegłego w postępowaniu administracyjnym, przygotowawczym i sądowym oraz z udziałem w tych postępowaniach,

b) z przeprowadzaniem badania i oceny sprawozdań finansowych uspołecznionych jednostek organizacyjnych,

c) ze sporządzaniem opinii w charakterze rzeczoznawcy,

d) ze sporządzaniem ocen stanu zasiewów oraz szacunku plonów i zbiorów roślin uprawnych,

e) ze sporządzaniem spisów w zakresie statystyki rolniczej oraz przeprowadzaniem innych masowych badań statystycznych,

f) z dokonywaniem urzędowej kontroli i kwalifikacji materiału siewnego,

4) do pełnienia funkcji członka rady zakładowej oraz społecznego inspektora pracy.

2. Zakład pracy może zwolnić pracownika od pracy w celu pełnienia funkcji kierowniczych, instruktorskich i wychowawczych na kursach i obozach harcerskich oraz w placówkach wypoczynku wakacyjnego dzieci i młodzieży w wymiarze, na zasadach i w trybie określonych odrębnymi przepisami.

3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. e), nie mogą być udzielane pracownikom na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych, a także pracownikom inżynieryjno-technicznym i innym, których praca wiąże się bezpośrednio z produkcją lub świadczeniem usług. Ograniczenia tego nie stosuje się do udzielania zwolnień od prac związanych ze sporządzaniem spisów w zakresie statystyki rolniczej pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy związanych bezpośrednio z rolnictwem lub pracujących na rzecz rolnictwa.

§ 14. 1. Zakład pracy jest obowiązany udzielać pracownikowi doraźnych zwolnień od pracy w celu umożliwienia mu pełnienia statutowych funkcji członka centralnej, wojewódzkiej i powiatowej instancji: organizacji politycznych, zrzeszenia związków zawodowych i wchodzących w jego skład związków zawodowych oraz organizacji młodzieżowych zrzeszonych w Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej. Dotyczy to również pracowników biorących udział w charakterze delegatów w zjazdach oraz konferencjach sprawozdawczych i wyborczych tych organizacji.

2. Zakład pracy jest obowiązany także udzielić zwolnienia od pracy pracownikowi będącemu członkiem organu centralnego (krajowego) lub wojewódzkiego związku spółdzielni i związku kółek rolniczych w celu wzięcia udziału w posiedzeniu tego organu.

3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, na wniosek zarządu głównego organizacji społecznej nie wymienionej w ust. 1 i 2, może wyrazić zgodę na jednorazowe zwolnienie od pracy określonej liczby członków tej organizacji w celu wzięcia udziału w zjeździe lub dla wykonania ważnych zadań statutowych.

§ 15. 1. Za czas zwolnień od pracy, przewidzianych w § 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 lit. a) oraz w § 14, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia.

2. Pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia w razie stawienia się w charakterze świadka na wezwanie organu administracji państwowej, sądu, prokuratury, organu Milicji Obywatelskiej, kolegium do spraw wykroczeń oraz komisji rozjemczej lub powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy.

3. Pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia w razie stawienia się w charakterze strony na wezwanie organu administracji państwowej i sądu w postępowaniu cywilnym. Nie dotyczy to wypadków, gdy organ wzywający wypłacił równowartość utraconego wynagrodzenia.

4. Za czas zwolnień przewidzianych w § 13 ust. 1 pkt 2 lit. a) i c), pkt 3 lit. b)—f) oraz pkt 4 pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia w wypadkach i granicach ustalonych odrębnymi przepisami.

5. Za czas zwolnienia od pracy przewidzianego w § 13 ust. 2 pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, z tym że wydatki z tego tytułu obciążają organizatora akcji lub zakład pracy udzielający pracownikowi zwolnienia, jeżeli dana akcja obejmuje dzieci pracowników tego zakładu.

§ 16. W szczególnie uzasadnionych wypadkach dla załatwienia ważnych spraw społecznych zakład pracy może zwolnić pracownika od pracy na krótki czas, jeżeli zwolnienie to nie narazi zakładu pracy na szkody. Zwolnienie to może być udzielone wyłącznie na wniosek terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego lub powiatowego albo organizacji politycznej lub społecznej wymienionej w § 14 ust. 1. Za czas tych zwolnień pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia.

§ 17. 1. Zakład pracy może zwolnić od pracy, bez zachowania prawa do wynagrodzenia, pracownika:

1) mającego określoną klasę sportową w celu wzięcia udziału w zawodach sportowych oraz w obozach szkoleniowych,

2) będącego działaczem kultury fizycznej lub turystyki w celu organizowania zawodów sportowych lub imprez turystycznych albo uczestnictwa w kursie szkoleniowym.

2. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1, dotyczą zawodów sportowych w skali szerszej niż powiat, objętych systemem państwowym, zawodów międzynarodowych oraz imprez turystycznych w skali województwa lub ogólnokrajowych.

3. Uprawnienie do występowania z wnioskami o zwolnienie pracownika od pracy w celach sportowych i turystycznych przysługuje:

1) Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki,

2) terenowym organom administracji państwowej,

3) centralnym, wojewódzkim i powiatowym instancjom zrzeszenia związków zawodowych i wchodzącym w jego skład związkom zawodowym,

4) centralnym i wojewódzkim instancjom stowarzyszeń kultury fizycznej,

5) jednostkom organizacyjnym podległym Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych, zajmującym się sprawami kultury fizycznej i turystyki,

6) Zarządowi Głównemu i zarządom okręgowym Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien stwierdzać, czy organizator imprezy zapewnia pracownikowi zwrot równowartości wynagrodzenia utraconego wskutek zwolnienia.

5. Zakład pracy nie powinien wyrażać zgody na zwolnienie pracownika od pracy, jeżeli zwolnienie to mogłoby narazić zakład na szkody lub zakłócić tok jego pracy.

§ 18. 1. Zwolnienia od pracy, o których mowa w § 17 ust. 1 i 2, mogą być udzielone:

1) zawodnikowi sportowemu na czas trwania zawodów, dojazdu do ich miejsca oraz powrotu, a niezależnie od tego w celu wzięcia udziału w obozach szkoleniowych na czas ich trwania, nie dłuższy jednak niż 2 tygodnie w ciągu roku; czas tego zwolnienia może być przedłużony dla zawodników w zespołach pierwszej ligi (równorzędnych) do 6 tygodni,

2) działaczom kultury fizycznej i turystyki w celu pełnienia funkcji kierowniczych, instruktorskich, sędziowskich i lekarskich na zawodach sportowych, w obozach szkoleniowych oraz imprezach turystycznych, jak również w celu wzięcia udziału w charakterze uczestnika w kursie szkoleniowym do 2 tygodni w ciągu roku.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może na wniosek Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki określić zasady dodatkowych zwolnień od pracy zawodników sportowych będących członkami kadry narodowej oraz działaczy sportowych na czas organizacji i trwania zawodów z udziałem członków kadry narodowej.

§ 19. 1. Zakład pracy obowiązany jest zwolnić pracownika od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia:

1) do wykonywania zadań członka ochotniczej lub obowiązkowej straży pożarnej w celu uczestnictwa w akcji gaszenia pożaru, a ponadto — w wymiarze nie przekraczającym 6 dni w roku — na szkolenie pożarnicze i do wykonywania kontroli zabezpieczenia przeciwpożarowego poza zakładem pracy, w którym jest zatrudniony,

2) do wykonywania zadań członka Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej w wymiarze nie przekraczającym 1 dnia w miesiącu,

3) ratownika Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego na czas niezbędny do wykonywania funkcji ratownika i do wypoczynku koniecznego po zakończeniu akcji ratowniczej.

2. Zwolnienie pracownika do celów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, następuje na wniosek właściwego terenowego organu administracji państwowej, do celów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 — na wniosek właściwej jednostki Milicji Obywatelskiej, a do celów, o których mowa w ust. 1 pkt 3 oraz do udziału

łu w akcji gaszenia pożaru — w trybie przyjętym dla organizowania tych akcji.

§ 20. Zakład pracy jest obowiązany zwolnić od pracy pracownika będącego krwiodawcą w celu dania krwi i na okresowe badania lekarskie na czas oznaczony przez stację krwiodawstwa. Zwolnienie następuje z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

§ 21. 1. Pracownikom pełniącym funkcję wykładowców w szkołach zawodowych, w szkołach wyższych oraz w samodzielnych placówkach naukowych, naukowo-badawczych i naukowo-dydaktycznych przysługuje zwolnienie od pracy na czas niezbędny do prowadzenia zajęć, w wymiarze nie przekraczającym 6 godzin tygodniowo lub 24 godzin w miesiącu, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również do pracowników będących wykładowcami na kursach zawodowych prowadzonych przez:

1) Ministerstwo Oświaty i Wychowania, Ministerstwo Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz inne jednostki organizacyjne tych resortów,

2) inne ministerstwa oraz urzędy centralne, a także terenowe organy administracji państwowej i jednostki im podległe,

3) stowarzyszenia i organizacje społeczne, które na podstawie obowiązujących przepisów uzyskały zezwolenie Ministra Oświaty i Wychowania lub Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki albo właściwego organu administracji państwowej na prowadzenie kursów na zlecenie uspołecznionych jednostek organizacyjnych.

§ 22. 1. Pracownik może być zwolniony od pracy na czas niezbędny dla załatwienia ważnych spraw osobistych lub rodzinnych, które wymagają załatwienia w godzinach pracy. Zwolnienia udziela kierownik zakładu pracy, gdy zachodzi nieunikniona i należyte uzasadniona potrzeba takiego zwolnienia.

2. Za czas zwolnienia od pracy, o którym mowa w ust. 1, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jeżeli odpracował czas zwolnienia. Odpracowanie to nie stanowi pracy w godzinach nadliczbowych.

§ 23. Pracownikowi przysługuje zwolnienie od pracy, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, w razie:

1) ślubu pracownika	— przez 2 dni,
2) urodzenia się dziecka pracownika	— przez 2 dni,
3) ślubu dziecka	— przez 1 dzień,
4) zgonu i pogrzebu małżonka, dziecka, ojca lub matki	— przez 2 dni,
5) zgonu i pogrzebu siostry lub brata, teściowej lub teścia, babki lub dziadka albo innej osoby pozostającej na utrzymaniu pracownika pod jego bezpośrednią opieką	— przez 1 dzień.

§ 24. Zakład pracy może udzielić pracownikowi odbywającemu szkolenie w związku z pełnieniem funkcji członka rady zakładowej lub rady robotniczej przedsiębiorstwa, społecznego inspektora pracy, członka komisji rozjemczej lub powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy albo członka zespołu orzekającego rady oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — zwolnienia od pracy w celu wzięcia udziału w konsultacjach i egzaminach, w wymiarze nie przekraczającym 10 dni w czasie kadencji — z

zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Wymiar ten dotyczy również wypadków, gdy pracownik łączy wymienione funkcje społeczne.

§ 25. 1. Zwolnienia od pracy bez zachowania prawa do wynagrodzenia przysługują:

1) pracownikom zatrudnionym w miejscowości położonej w odległości od miejsca stałego ich zamieszkania uniemożliwiającej codzienny powrót do miejsca stałego zamieszkania, jak również pracownikom zatrudnionym w budownictwie, czasowo przeniesionym do takiej miejscowości — na jeden dzień w miesiącu, poprzedzający dzień wolny od pracy lub następujący po takim dniu,

2) zwerbowanym do pracy robotnikom — w celu odwiedzenia rodziny — w wymiarze i na zasadach określonych przepisami o werbunku robotników.

2. Pracownikom zatrudnionym w zakładzie pracy co najmniej 3 miesiące, użytkującym gospodarstwa rolne o powierzchni przekraczającej 2 hektary, przysługują zwolnienia od pracy bez zachowania prawa do wynagrodzenia — w celu wykonania prac rolnych — w wymiarze do 20 dni roboczych w roku kalendarzowym.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się również do:

1) pracowników, którzy mieszkają wspólnie z rodzicami nie będącymi pracownikami i pomagają im w prowadzeniu gospodarstwa rolnego,

2) pracowników mężczyzn, którzy mieszkają wspólnie z innymi członkami rodziny nie będącymi pracownikami i pomagają im w prowadzeniu gospodarstwa rolnego, jeżeli w gospodarstwie tym nie ma mężczyzn zdolnych do pracy.

4. Zwolnień od pracy, o których mowa w ust. 1 — 3, udziela zakład pracy na udokumentowany wniosek pracownika.

5. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w zakładach pracy związanych bezpośrednio z rolnictwem lub pracujących na rzecz rolnictwa, w których niezbędne jest zachowanie pełnej obsady osobowej w okresach największej intensywności prac rolnych. Przepisów tych nie stosuje się także do pracowników zatrudnionych w wiejskich placówkach handlowych i usługowych oraz do nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych szkół.

§ 26. 1. Sprawy zwolnień od pracy związanych z kształceniem się pracowników w szkołach, szkołach wyższych oraz odbywających szkolenie i doskonalenie zawodowe w formach pozaszkolnych, a także związanych z odbywaniem aplikacji sądowej lub arbitrażowej regulują odrębne przepisy.

2. Sprawy płatnych urlopów na prowadzenie działalności twórczej osób zajmujących się działalnością twórczą, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, regulują odrębne przepisy.

Rozdział 4

Przepisy końcowe.

§ 27. 1. Zakłady pracy są obowiązane do prowadzenia ewidencji wszystkich udzielanych zwolnień od pracy oraz okresów usprawiedliwionej i nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy, jak również do przeprowadzania okresowej analizy prawidłowości i celowości udzielania zwolnień oraz kontroli właściwego ich wykorzystania.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego określi zasady ewidencji, o której mowa w ust. 1.

§ 28. Do czasu odrębnego uregulowania sprawy zwolnień od pracy pracowników delegowanych na kursy podnoszące kwalifikacje zawodowe przysługują zwolnienia od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia — na czas niezbędny dla umożliwienia udziału w zajęciach na kursie.

§ 29. Tracą moc:

1) uchwała nr 327 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy (Monitor Polski z 1968 r. Nr 3, poz. 22 z późniejszymi zmianami),

2) uchwała nr 78 Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1973 r. w sprawie zwolnień od pracy w społecznych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 17, poz. 103),

3) pismo okólne nr 188 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie zwolnień od pracy krwiodawców (Monitor Polski Nr A-103, poz. 1509),

4) pismo okólne nr 332 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 listopada 1956 r. w sprawie współpracy w zakresie nauczania w szkolnictwie zawodowym (Monitor Polski Nr 99, poz. 1152),

5) zarządzenie nr 28 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 marca 1962 r. w sprawie zasad udzielania zwolnień od pracy członkom ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych zatrudnionym w zakładach pracy (Monitor Polski z 1962 r. Nr 28, poz. 117 i z 1973 r. Nr 17, poz. 103).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

18.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1974 r.

w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1974 r. Nr 49, poz. 300)

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) oraz art. 102 i 103 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1973 r. Nr 47, poz. 277) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników:

1) naczelnych, centralnych i terenowych organów administracji państwowej,

2) urzędów podległych naczelnym i centralnym organom administracji państwowej.

2. Rozporządzenie stosuje się także do pracowników Kancelarii Sejmu, Kancelarii Rady Państwa i Najwyższej Izby Kontroli.

3. Przepisy § 2, 16, 17, 18 i 20 stosuje się do wojewodów, prezydentów miast i naczelników powiatów, miast i dzielnic oraz ich zastępców, a także do naczelników gmin, z tym że do wojewodów i prezydentów miast wyłączonych z województw nie stosuje się § 18.

4. Pracownicy, o których mowa w ust. 1 i 2, zwani są w dalszych przepisach rozporządzenia „pracownikami państwowymi”. Organy i instytucje, o których mowa w ust. 1 i 2, zwane są w dalszych przepisach rozporządzenia „urzędami”.

§ 2. Pracownikiem państwowym może być osoba, która ze względu na swoją postawę ideowo-moralną daje rękojmię należytego wykonywania zadań pracownika urzędu oraz:

1) ma obywatelstwo polskie,

2) ukończyła 18 lat i ma pełną zdolność do czynności prawnych,

3) korzysta z praw publicznych.

§ 3. Pracownikiem państwowym może być osoba, która posiada odpowiednie kwalifikacje zawodo-

we w zakresie wykształcenia i stażu pracy; kwalifikacje zawodowe wymagane na poszczególnych stanowiskach pracy określają przepisy o wynagrodzeniu lub inne odrębne przepisy.

§ 4. Małżonkowie oraz osoby pozostające ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia nie mogą być zatrudnieni w tym samym urzędzie, jeżeli powstałby między tymi osobami stosunek służbowej podległości.

§ 5. 1. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikami państwowymi na stanowiskach kierowniczych lub innych samodzielnych, określonych przez Prezesa Rady Ministrów, następuje na podstawie powołania przez kierownika urzędu. Kierownika urzędu i jego zastępców powołuje organ nadrzędny, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

2. Prezes Rady Ministrów określi kierownicze lub inne samodzielne stanowiska pracy, w stosunku do których okres próbny może być dłuższy niż 2 tygodnie, lecz nie może przekraczać trzech miesięcy.

§ 6. Powołanie pracownika państwowego na stanowisko kierownicze lub inne samodzielne albo zawarcia z nim umowy o pracę na czas nie określony może być uzależnione od uprzedniego złożenia egzaminu lub od wykazania w inny sposób przydatności do pracy na tym stanowisku.

§ 7. 1. Pracownik państwowy składa ślubowanie następującej treści:

„Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku przyczyniać się ze wszystkich sił do pomyślnego socjalistycznego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, wierności Jej zawsze dochować, obowiązki swoje wypełniać sumiennie i starannie, przestrzegając zasad praworządności ludowej oraz kierując się

interesem społecznym i zasadami budownictwa socjalistycznego.”

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pracowników państwowych zatrudnionych:

1) na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny lub na okres wstępny albo na czas wykonania określonej pracy,

2) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, chyba że umowa ta po upływie okresu, na który była zawarta, staje się z mocy prawa umową na czas nie określony.

3. Kierownik urzędu zwalnia od składania ślubowania pracowników obsługi, jeżeli jest to uzasadnione ze względu na rodzaj wykonywanej przez nich pracy.

§ 8. 1. Pracownik państwowy powinien pełnić swoje obowiązki w sposób zapewniający sprawne i prawidłowe wykonywanie zadań urzędu, w którym jest zatrudniony.

2. W szczególności pracownik państwowy niezależnie od przestrzegania obowiązków określonych w art. 100 Kodeksu pracy powinien:

1) postępować zgodnie z zasadami praworządności ludowej, kierując się interesem społecznym i zadaniami budownictwa socjalistycznego,

2) strzec autorytetu władzy ludowej oraz dążyć do pogłębiania zaufania obywateli do władzy ludowej i jej organów,

3) działać wnikliwie, szybko i bezstronnie, posługując się możliwie prostymi środkami prowadzącymi do osiągnięcia wyznaczonego celu i należytego załatwienia sprawy,

4) udzielać niezbędnych informacji, czuwać, aby obywatel nie poniósł szkody wskutek nieznamomości prawa, i wyjaśniać przepisy prawa,

5) stale podnosić swoje kwalifikacje zawodowe i doskonalić się w wykonywaniu powierzonych zadań.

§ 9. 1. Pracownik państwowy obowiązany jest wypełniać polecenia służbowe przełożonych.

2. Jeżeli polecenie służbowe jest w przekonaniu pracownika państwowego sprzeczne z prawem, godzi w interes społeczny albo zawiera znamiona pomyłki, obowiązany jest on przedstawić swoje zastrzeżenia przełożonemu. W razie potwierdzenia polecenia na piśmie pracownik obowiązany jest je wykonać, jednak może zawiadomić o zastrzeżeniach kierownika urzędu, a gdy polecenie wydał kierownik urzędu — organ nadrzędny nad urzędem. Zawiadomienia należy dokonać niezwłocznie.

§ 10. 1. Pracownik państwowy nie może wykonywać dodatkowych zajęć, które pozostawałyby w sprzeczności z jego obowiązkami albo mogły wywołać uzasadnione podejrzenie o stronnictwo lub interesowność.

2. Pracownik państwowy może podjąć dodatkowe zatrudnienie tylko po uzyskaniu zgody kierownika urzędu lub organu nadrzędnego.

3. Prezes Rady Ministrów określa zasady i tryb udzielania zgody na dodatkowe zatrudnienie, organy właściwe w tych sprawach, a także wypadki, w których zgoda nie jest wymagana.

§ 11. 1. Prezes Rady Ministrów określa, którzy pracownicy państwowi obowiązani są do noszenia munduru i odznak w czasie wykonywania obowiązków służbowych. Prezes Rady Ministrów może wydanie przepisów w tych sprawach przekazać do wła-

ściwości zainteresowanych ministrów lub wojewodów.

2. Zasady przydzielania umundurowania określają odrębne przepisy.

§ 12. 1. Pracownika państwowego można na jego wniosek lub za jego zgodą przenieść do innego urzędu. Świadczenia z tytułu przeniesienia do innej miejscowości oraz zasady ich przyznawania regulują odrębne przepisy.

2. W razie delegowania do innej miejscowości pracownikowi państwowemu przysługują diety i inne należności na zasadach stosowanych przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

§ 13. 1. Pracownik państwowy zostaje z mocy prawa zawieszony w pełnieniu obowiązków przez okres tymczasowego aresztowania do czasu wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 66 Kodeksu pracy, jeżeli urząd nie rozwiązał wcześniej stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika.

2. Wynagrodzenie pracownika państwowego w okresie tymczasowego aresztowania ulega ograniczeniu do połowy. Jeżeli zapadł wyrok uniewinniający lub postępowanie karne zostało umorzone, pracownikowi należy wypłacić pozostałą część wynagrodzenia, chyba że postępowanie karne umorzono warunkowo albo z powodu przedawnienia lub amnestii.

§ 14. 1. Pracownika państwowego można zawiesić w pełnieniu obowiązków, jeżeli zachodzą uzasadnione przypuszczenie, że dopuścił się on czynu stanowiącego podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, a dalsze wykonywanie przez niego pracy byłoby sprzeczne z interesem społecznym.

2. Od decyzji w sprawie zawieszenia pracownik państwowy może w terminie 3 dni wnieść odwołanie do kierownika urzędu, a gdy decyzję wydał kierownik urzędu — do organu nadrzędnego nad urzędem. O decyzji wydanej przez ministra lub wojewodę odwołanie nie przysługuje.

3. Zawieszenie pracownika państwowego w pełnieniu obowiązków może nastąpić nie później niż w ciągu 14 dni od dnia uzyskania przez kierownika urzędu wiadomości o przyczynie uzasadniającej zawieszenie i nie może trwać dłużej niż miesiąc, chyba że przeciwko pracownikowi toczy się postępowanie karne, z powodu którego nastąpiło zawieszenie. Zawieszenie może trwać dłużej niż miesiąc także w wypadku, gdy w okresie zawieszenia urząd wypowiedział pracownikowi umowę o pracę.

§ 15. 1. Jeżeli pracownik państwowy uważa, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wnieść odwołanie od organu nadrzędnego nad urzędem. Pracownik urzędu wojewódzkiego wnosi odwołanie do wojewody, a pracownik ministerstwa — do ministra. Organ, do którego wniesiono odwołanie, może przywrócić termin do wniesienia odwołania, jeżeli jego przekroczenie nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika. Od decyzji w sprawie wypowiedzenia umowy o pracę wydanej przez ministra lub wojewodę odwołanie nie przysługuje.

2. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, organ, do którego wniesiono odwołanie, uznaje je za bezskuteczne, a gdy umowa o pracę uległa już rozwiązaniu — przywraca

pracownika do pracy na poprzednich warunkach. Od decyzji tego organu odwołanie nie przysługuje.

3. W wypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się przepisów art. 44 i 45 Kodeksu pracy.

4. Odwołanie od niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez urząd pracownik państwowy może wnieść do komisji odwoławczej do spraw pracy, o której mowa w art. 264 Kodeksu pracy.

§ 16. 1. Czas pracy pracowników państwowych wynosi 42 godziny na tydzień.

2. Rozkład czasu pracy pracowników państwowych w tygodniu i w poszczególnych jego dniach ustala Prezes Rady Ministrów albo z jego upoważnienia minister lub wojewoda.

3. Jeżeli wymagają tego potrzeby urzędu, pracownicy państwowi mogą być zatrudniani poza normalnymi godzinami pracy, a w szczególnych wypadkach także w nocy oraz w niedziele i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

4. Jednakże za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy na polecenie przełożonego pracownikowi państwowemu przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny od pracy, a za pracę w niedzielę lub święto — inny dzień wolny od pracy.

5. W wypadkach, o których mowa w ust. 4, pracownikom na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych określonych przez Prezesa Rady Ministrów przysługuje czas wolny tylko za pracę poza normalnymi godzinami pracy, wykonywaną w nocy oraz w niedzielę lub święto.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się do kierowników urzędów i ich zastępców.

7. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz kobiet opiekujących się dziećmi w wieku do jednego roku.

8. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pracowników obsługi, jak również do pracowników, którzy ze względu na rodzaj wykonywanej pracy są wynagradzani według zasad obowiązujących w przedsiębiorstwach państwowych. W wypadkach, o których mowa w ust. 3, pracownikom tym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie lub czas wolny od pracy na zasadach określonych w Kodeksie pracy.

§ 17. Pracownikowi państwowemu przysługuje prawo do 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami. Prawo to przysługuje także małżonce pracownika, a małżonkowi pracownicy, jeżeli jest niezdolny do pracy i pozostaje na całkowitym utrzymaniu swej żony.

§ 18. 1. Pracownikowi państwowemu przysługują:

1) za wieloletnią pracę — nagroda jubileuszowa w wysokości:

za 25 lat pracy — 75% miesięcznego wynagrodzenia,

za 35 lat pracy — 150% miesięcznego wynagrodzenia,

za 40 lat pracy — 200% miesięcznego wynagrodzenia,

2) za nieprzerwaną pracę w urzędach państwowych — dodatek za wysługę lat w wysokości:

po 5 latach pracy — 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego,

po 10 latach pracy — 10% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego,

po 15 latach pracy — 15% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

2. Szczegółowe zasady wypłaty nagród jubileuszowych i dodatków za wysługę lat oraz zaliczania okresów pracy do okresów uzasadniających prawo do tych nagród i dodatków określi Prezes Rady Ministrów.

§ 19. Pracownikom państwowym, którzy wykazują inicjatywę w pracy, wzorowo i sumiennie wypełniają swoje obowiązki oraz szczególnie przyczyniają się do wykonywania zadań stojących przed urzędem, mogą być przyznawane nagrody i wyróżnienia przewidziane w Kodeksie pracy, a ponadto mogą być oni awansowani w terminie wcześniejszym niż wymagany przepisami o wynagrodzeniu lub innymi przepisami odrębnymi.

§ 20. 1. Za wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej pracownikom państwowym może być nadawana odznaka honorowa „Zasłużony Pracownik Państwowy”.

2. Odznakę nadaje Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra lub wojewody, zgłoszony po zasięgnięciu opinii właściwej instancji związku zawodowego.

3. Prezes Rady Ministrów określi szczegółowo tryb nadawania odznaki, jej wzór i wymiary oraz sposób noszenia.

§ 21. Minister lub wojewoda może w uzasadnionych wypadkach zezwolić na dalsze zatrudnianie pracownika państwowego, który w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie posiada wymaganych kwalifikacji w zakresie wykształcenia, lecz wywiązuje się należycie z powierzonych mu obowiązków. Pracownik ten powinien uzupełnić swoje wykształcenie.

§ 22. Rozpatrywanie odwołań, o których mowa w § 14 ust. 2 i § 15 ust. 1, następuje po zasięgnięciu opinii właściwej instancji związku zawodowego.

§ 23. Nadane do dnia 1 stycznia 1975 r. odznaki honorowe „Zasłużony Pracownik Rady Narodowej” zachowują ważność i są równorzędne odznace honorowej „Zasłużony Pracownik Państwowy”.

§ 24. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników cywilnych administracji wojskowej, zatrudnionych w instytucjach i jednostkach wojskowych — do czasu odrębnego uregulowania praw i obowiązków tych pracowników. Nie dotyczy to pracowników objętych układami zbiorowymi pracy.

§ 25. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

1) o ministrze — należy przez to rozumieć również kierownika urzędu centralnego,

2) o wojewodzie — należy przez to rozumieć również prezydenta miasta wyłączonego z województwa.

§ 26. 1. Przewidziane w rozporządzeniu uprawnienia Prezesa Rady Ministrów i ministrów są wykonywane w stosunku do pracowników:

1) Kancelarii Sejmu — przez Marszałka Sejmu lub w trybie przez niego ustalonym,

2) Kancelarii Rady Państwa, Najwyższej Izby Kontroli, a także innych organów podporządkowanych Radzie Państwa, w zakresie, w jakim stosują one rozporządzenie na podstawie przepisów szczególnych — przez Przewodniczącego Rady Państwa lub w trybie przez niego ustalonym.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do uprawnienia, o którym mowa w § 20 ust. 3.

§ 27. 1. Uprawnienia, o których mowa w § 18 ust. 1 pkt 2, przysługują do dnia 1 stycznia 1976 r.

2. Przepis § 18 ust. 1 pkt 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 1976 r.:

1) do pracowników terenowych organów administracji państwowej,

2) do innych pracowników, którym dotychczas przysługują nagrody jubileuszowe przewidziane w ustawie z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych (Dz. U. Nr 25, poz. 164).

3. Pracownicy, o których mowa w ust. 2, zachowują

w roku 1975 prawo do nagród jubileuszowych według zasad dotychczasowych.

4. Pracownicy korzystający w dniu wejścia w życie rozporządzenia z uprawnień, o których mowa w ust. 1, zachowują w roku 1975 prawo do dodatku za wysługę lat według zasad dotychczasowych.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

19.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1974 r.

w sprawie wymiaru czasu pracy i uprawnień do ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami pracowników niektórych państwowych jednostek organizacyjnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1974 r. Nr 49, poz. 301)

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników:

1) szkół wyższych, samodzielnych placówek typu naukowo-dydaktycznego, instytutów naukowo-badawczych i innych instytucji o charakterze naukowo-badawczym oraz placówek Polskiej Akademii Nauk,

2) państwowych szkół, placówek oświatowych, szkoleniowych, wychowawczych, opiekuńczo-wychowawczych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, utworzonych i działających na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160),

3) ośrodków kursowego szkolenia zawodowego i ośrodków dokształcania i doskonalenia kadr, tworzonych i działających przy naczelnym, centralnym i terenowych organach administracji państwowej,

4) bibliotek państwowych tworzonych i działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63),

5) archiwów państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, tworzonych i działających na podstawie dekretu z dnia 29 marca 1951 r. o archiwach państwowych (Dz. U. Nr 19, poz. 149),

6) muzeów państwowych,

7) domów kultury, ośrodków kultury, klubów i świetlic podporządkowanych radom narodowym,

8) Centralnego Biura Wystaw Artystycznych oraz biur wystaw artystycznych podporządkowanych radom narodowym,

9) Filmoteki Polskiej i Centralnego Ośrodka Metodyki i Upowszechniania Kultury,

10) parków kultury podporządkowanych Radzie Narodowej m. st. Warszawy,

11) zakładów poprawczych i wychowawczych oraz schronisk dla nieletnich.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników, o których mowa w § 1, wynosi 42 godziny na tydzień.

2. Rozkład czasu pracy w tygodniu i w poszczególnych jego dniach ustala właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) lub wojewoda (prezydent miasta wyłączonego z województwa).

3. Jeżeli wymagają tego potrzeby państwowej jednostki organizacyjnej określonej w § 1, pracownicy mogą być zatrudniani poza normalnymi godzinami pracy, a w wypadkach szczególnych także w nocy oraz w niedziele i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

4. Jednakże za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy na polecenie przełożonego pracownikowi przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny od pracy, a za pracę w niedzielę lub święto — inny dzień wolny od pracy.

5. W wypadkach, o których mowa w ust. 4, pracownikom na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych określonych przez Prezesa Rady Ministrów przysługuje czas wolny tylko za pracę poza normalnymi godzinami pracy, wykonywaną w nocy oraz w niedzielę lub święto.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się do kierowników państwowych jednostek organizacyjnych i ich zastępców.

7. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz kobiet opiekujących się dziećmi w wieku do jednego roku.

§ 3. 1. Rozporządzenie nie narusza szczególnych uprawnień pracowników wymienionych w § 1, określonych przepisami o wynagradzaniu.

2. Zasady wynagradzania pracowników za dyżury określają przepisy o wynagradzaniu.

§ 4. Przepisów § 2 i 3 nie stosuje się:

1) do zatrudnionych w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1:

a) nauczycieli, nauczycieli akademickich i innych pracowników objętych przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114).

b) pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych, dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej,

c) robotników, pracowników usługowych i obsługi (w tym rzemieślników, dozorców, woźnych, dozorców domowych, sprzątaczy ulic, obsługi centralnego ogrzewania), pracowników transportu samochodowego, pracowników straży przemysłowej, pracowników straży pożarnej,

2) do pracowników państwowych jednostek organizacyjnych wymienionych w § 1, zatrudnionych w:

a) wyodrębnionych zakładach: wydawniczych, poligraficznych, doświadczalnych, remontowo-budowlanych i konstrukcyjno-naprawczych,

b) gospodarstwach pomocniczych tworzonych przy jednostkach budżetowych,

c) stołówkach, bufetach i innych placówkach bytowo-socjalnych,

3) do pracowników akademii medycznych i instytutów naukowo-badawczych, zatrudnionych na zasadach obowiązujących w zakładach służby zdrowia.

§ 5. W stosunku do pracowników państwowych

jednostek organizacyjnych wymienionych w § 1, w których w dniu 31 grudnia 1974 r. przysługiwała 50% ulga taryfowa przy przejazdach kolejami, utrzymuje się prawo do korzystania z tej ulgi. Prawo to przysługuje także małżonce pracownika, a małżonkowi pracownicy, jeżeli jest niezdolny do pracy i pozostaje na całkowitym utrzymaniu swej żony.

§ 6. Przepisy § 5 nie mają zastosowania do pracowników, których prawo do ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami regulują odrębne przepisy.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*

20.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1974 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania rad nadzorczych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz trybu postępowania przed radami nadzorczymi.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1974 r. Nr 49, poz. 302)

Na podstawie art. 11¹ ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81, z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza, co następuje:

Rozdział 1

Zasady działania rad nadzorczych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 1. Rady nadzorcze Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwane dalej „radami”, realizując swe uprawnienia w zakresie nadzoru i kontroli nad działalnością Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „Zakładem”, i jego oddziałami, czuwają nad sprawnym zaspokajaniem potrzeb osób ubezpieczonych oraz nad finansową i organizacyjną działalnością Zakładu.

§ 2. Do zakresu działania rady Zakładu należy w szczególności:

1) badanie i ocena bieżącej działalności Zakładu w zakresie prawidłowości i terminowości załatwiania wniosków o świadczenia z ubezpieczenia społecznego oraz skarg i wniosków,

2) rozpatrywanie sprawozdań z działalności Zakładu,

3) opiniowanie projektów planów finansowych Zakładu i sprawozdań z ich wykonania,

4) przedstawianie Prezesowi Zakładu uwag i wniosków co do wykonywania zadań przez Zakład i jego oddziały, a także zadań w zakresie ubezpieczeń społecznych wykonywanych przez zakłady pracy oraz wniosków zmierzających do usprawnień organizacyjnych,

5) nadawanie kierunku działania i koordynacja działalności rad oddziałów,

6) czuwanie nad prawidłowością i jednolitością

rozstrzygania przez rady oddziałów odwołań od decyzji oddziałów Zakładu, występowanie do Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych o wyjaśnienie przepisów nasuwających wątpliwości przy ich stosowaniu oraz przedstawianie wniosków w sprawie doskonalenia przepisów o ubezpieczeniu społecznym,

7) przedstawianie Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i Centralnej Radzie Związków Zawodowych rocznych sprawozdań z działalności rad Zakładu ze szczególnym uwzględnieniem działalności w zakresie wydawania orzeczeń.

§ 3. Do okresu działania rad oddziałów Zakładu należy w szczególności:

1) badanie i ocena bieżącej działalności oddziału Zakładu w zakresie prawidłowości i terminowości załatwiania wniosków o świadczenia z ubezpieczenia społecznego obsługi zainteresowanych oraz ich skarg i wniosków,

2) badanie celowości i gospodarności wykorzystywania przez oddział Zakładu środków finansowych,

3) opiniowanie projektów planów finansowych oddziału Zakładu oraz sprawozdań z ich wykonania,

4) rozpatrywanie sprawozdań z działalności oddziału Zakładu,

5) ocena wykonania zadań z zakresu ubezpieczenia społecznego przez zakłady pracy,

6) przedstawianie dyrektorowi oddziału Zakładu uwag i wniosków co do wykonywania zadań przez oddział i przez działające na jego terenie zakłady pracy oraz wniosków zmierzających do usprawnień organizacyjnych,

7) współpraca z radami ubezpieczeń społecznych w zakładach pracy,

8) przedstawienie radzie Zakładu sprawozdań z działalności rad oddziałów ze szczególnym uwzględnieniem działalności orzeczniczej,

9) przedstawianie radzie Zakładu wniosków w sprawie doskonalenia przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

§ 4. 1. Do zakresu działania rad oddziałów Zakładu jako organów orzekających należy rozstrzygnięcie odwołań od decyzji oddziałów Zakładu w sprawach:

1) świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,

2) świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego,

3) objęcia ubezpieczeniem społecznym i wymiaru składek,

4) emerytur, rent i zaopatrzeń,

5) świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

2. Rady oddziałów Zakładu nie rozstrzygają odwołań w sprawach, w których:

1) decyzja zależy od swobodnego uznania,

2) przedmiotem odwołania są ustalenia komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia,

3) decyzję wydało Biuro Rent Zagranicznych Zakładu,

4) przepisy odrębne wyłączają odwołanie.

§ 5. Rady oddziałów Zakładu współdziałają z okręgowymi sądami pracy i ubezpieczeń społecznych w podejmowaniu środków zmierzających do przyspieszenia i usprawnienia postępowania odwoławczego.

Rozdział 2

Organizacja rady Zakładu i rad jego oddziałów.

§ 6. 1. Rady powołuje się na okres czteroletni.

2. Poza przewodniczącym w skład rady Zakładu wchodzi 30 członków.

3. W skład rady oddziału obejmującego swoją działalnością 300 000 ubezpieczonych wchodzi przewodniczący i 30 członków, a w skład rady oddziału obejmującego powyżej 300 000 ubezpieczonych — przewodniczący i 40 członków.

4. Na wniosek przewodniczącego rada może wybrać spośród członków rady zastępców przewodniczącego rady.

§ 7. 1. Mandat członka rady Zakładu lub rady oddziału wygasa z upływem kadencji rady, w razie zrzeczenia się funkcji członka rady oraz w razie odwołania, w trybie przewidzianym dla powołania.

2. Uzupełnienie składu rady w czasie trwania kadencji następuje — na okres do końca kadencji — w trybie przewidzianym dla powołania.

§ 8. 1. Rada podejmuje uchwały na zebraniach plenarnych.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej połowy członków rady.

3. Przewodniczący zwołuje zebranie z właszej inicjatywy lub na wniosek co najmniej 1/3 członków rady.

§ 9. Rady mogą powoływać stałe komisje do spraw problemowych.

Rozdział 3

Tryb postępowania przed radami oddziałów Zakładu i zasady tworzenia zespołów orzekających tych rad.

§ 10. 1. Rady oddziałów Zakładu rozpatrują odwołania od decyzji oddziałów Zakładu w zespołach orzekających.

2. Zespoły orzekające oraz przewodniczących zespołów wybiera rada na okres swojej kadencji spośród członków rady.

3. Zespół orzekający składa się z przewodniczącego i czterech członków.

4. Przewodniczącym lub członkiem zespołu orzekającego może być ten, kto:

1) przepracował co najmniej 5 lat w charakterze pracownika lub wykonywał co najmniej 5 lat inną działalność zawodową objętą ubezpieczeniem społecznym,

2) korzysta z pełni praw publicznych i daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka zespołu orzekającego,

3) ma w wystarczającym stopniu znajomość przepisów o ubezpieczeniu społecznym,

4) ukończył 24 lata życia,

5) wyraził zgodę na powołanie go na członka zespołu.

§ 11. 1. Wszczęcie postępowania odwoławczego następuje na wniosek zainteresowanego lub jego pełnomocnika, a w sprawach o świadczenia z funduszu alimentacyjnego również na wniosek organizacji społecznej określonej przepisami o tym funduszu.

2. Pełnomocnikiem zainteresowanego może być członek jego najbliższej rodziny, przedstawiciel zakładu pracy, związku zawodowego lub organizacji zrzeszających inwalidów, emerytów i rencistów, a w sprawach o świadczenia z funduszu alimentacyjnego również przedstawiciel organizacji społecznej określonej przepisami o tym funduszu.

§ 12. 1. Odwołanie wnosi się na piśmie do oddziału Zakładu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie 4 tygodni od dnia doręczenia decyzji.

2. Do odwołania należy dołączyć pełnomocnictwo, jeżeli odwołanie zgłasza pełnomocnik.

3. Osoba przyjmująca odwołanie stwierdza na nim datę jego wpływu. Jeżeli odwołanie zostało przesłane przez pocztę za datę jego wpływu uważa się datę stempla pocztowego. Jeżeli odwołanie zgłoszone zostało do protokołu, protokół powinien zawierać datę jego sporządzenia i podpis osoby przyjmującej odwołanie.

4. Oddział Zakładu przekazuje odwołanie radzie w ciągu 7 dni od dnia jego wpływu.

5. W uzasadnionych przypadkach można rozpatryć odwołanie wniesione po terminie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli opóźnienie jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami i spóźnienie nie jest nadmierne.

§ 13. 1. Do rozpoznania odwołania właściwy jest zespół orzekający rady działającej przy oddziale Zakładu, który wydał decyzję.

2. Do rozstrzygnięcia odwołania konieczna jest obecność przewodniczącego i co najmniej dwu członków zespołu. Dwie z tych osób powinny być członkami rady powołanymi przez wojewódzką radę związków zawodowych.

3. Zespoły orzekające wykonują swe czynności poza godzinami pracy członków zespołów.

§ 14. Przewodniczący zespołu orzekającego obowiązany jest w szczególności:

1) zapoznać się z każdą sprawą wpływającą do zespołu,

2) wyznaczać terminy posiedzeń.

§ 15. 1. Przewodniczący zespołu orzekającego może w razie potrzeby zobowiązać strony do przedstawienia przed posiedzeniem dodatkowych wyjaśnień lub dokumentów i innych materiałów niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy i wyznaczyć jednocześnie termin posiedzenia zespołu.

2. Przewodniczący zespołu orzekającego może zlecić członkowi zespołu zebranie od stron dodatkowych wyjaśnień, o których mowa w ust. 1, a także zapoznanie się z dowodami lub dokumentami mającymi znaczenie dla sprawy, a będącymi w posiadaniu zakładu pracy lub innego organu, jeżeli nie mogą być one przedstawione na posiedzeniu zespołu.

§ 16. 1. Przewodniczący zespołu orzekającego wyznacza termin posiedzenia oraz zawiadamia strony o tym terminie, tak aby doręczenie zawiadomień nastąpiło najpóźniej na 7 dni przed posiedzeniem zespołu.

2. Posiedzenie zespołu powinno się odbyć w ciągu 14 dni od dnia wpływu odwołania.

§ 17. 1. Na posiedzenie wzywa się zainteresowanego, świadków wskazanych przez strony oraz innych świadków, których przesłuchanie uznał przewodniczący zespołu za niezbędne do wyjaśnienia spornych okoliczności. W posiedzeniu bierze udział przedstawiciel oddziału Zakładu.

2. Strony, zakłady pracy oraz inne organy obowiązane są na żądanie zespołu orzekającego przedstawić lub udostępnić dokumenty znajdujące się w ich posiadaniu, a niezbędne do rozstrzygnięcia sporu.

3. Wezwanie stron, świadków i innych osób może nastąpić na piśmie lub w inny sposób, który przewodniczący zespołu uzna za najbardziej celowy dla przyspieszenia dalszego biegu sprawy.

4. Wezwanie dokonane w inny sposób niż na piśmie uważa się za dokonane, jeżeli jest niewątpliwe, że doszło do wiadomości adresata we właściwym terminie.

§ 18. W razie konieczności przesłuchania w charakterze świadka osoby, która ma miejsce zamieszkania poza siedzibą rady oddziału, przewodniczący zespołu orzekającego może zwrócić się do rady właściwej ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby lub do oddziału (inspektoratu) Zakładu o przesłuchanie świadka na wskazane okoliczności. Organ, który sporządził protokół przesłuchania, przesyła go zespołowi orzekającemu.

§ 19. 1. Przewodniczący lub członek zespołu orzekającego wyłączony jest w sprawach, w których jest stroną lub świadkiem, a także w sprawach swojego przełożonego, podwładnego, małżonka, rodziców, rodzeństwa i dzieci, jak też w sprawach rodziców, rodzeństwa i dzieci swego małżonka.

2. Przewodniczący lub członek zespołu może być wyłączony na uzasadniony wniosek strony lub na własną prośbę. O wyłączeniu decyduje przewodniczący rady.

3. W razie wyłączenia członka zespołu, przewodniczący rady wyznacza innego członka. W razie wyłączenia przewodniczącego zespołu, przewodniczący rady powierza sprawę innemu zespołowi.

§ 20. Przewodniczący zespołu orzekającego otwiera, prowadzi i zamyka posiedzenie. Posiedzenie jest jawne.

§ 21. Zespół orzekający obowiązany jest:

1) dążyć do wszechstronnego zbadania i wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy; w tym celu zespół dopuszcza wszelkie potrzebne dowody, nawet nie powołane przez strony;

2) udzielać zainteresowanemu wskazówek co do jego uprawnień, wyjaśniać treść obowiązujących

przepisów prawa i pouczać o przysługujących mu środkach odwoławczych.

§ 22. 1. Zespół orzekający jest obowiązany zapewnić stronie i ich pełnomocnikom możliwość składania wyjaśnień i wniosków w sprawie oraz umożliwić im zadawanie pytań, a także wypowiadanie się co do wniosków strony przeciwnej i zebranych w sprawie dowodów.

2. Odroczenie posiedzenia może nastąpić jedynie z ważnych powodów. W szczególności posiedzenie ulega odroczeniu w razie niestawienia się strony, której wezwanie nie zostało doręczone lub zostało doręczone z przekroczeniem obowiązującego terminu.

§ 23. 1. Z przebiegu posiedzenia sporządza się protokół.

2. Protokół powinien być tak sporządzony, aby z niego wynikało, jaki był przebieg posiedzenia, a w szczególności, jakie były wnioski i twierdzenia stron, zeznania świadków, oraz odzwierciedlać treść podstawowych czynności stron (zrzeczenie się lub uznanie roszczenia, cofnięcie, zmiana, rozszerzenie lub ograniczenie roszczenia). Protokół podpisują przewodniczący i protokolant.

§ 24. Zainteresowany może w czasie posiedzenia aż do jego zakończenia rozszerzyć, zmienić lub sprecyzować, a także ograniczyć lub cofnąć swoje pierwotne żądanie.

§ 25. 1. Rada nie może rozstrzygać o roszczeniach, co do których oddział Zakładu nie wydał decyzji.

2. Rada może orzec ponad żądanie zgłoszone w odwołaniu.

§ 26. 1. Przewodniczący zespołu orzekającego uprzedza świadków przed ich przesłuchaniem o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

2. Zeznania świadka po zaprotokołowaniu powinno mu być odczytane i w miarę potrzeby na podstawie jego uwag uzupełnione lub sprostowane.

§ 27. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przewodniczący zespołu orzekającego może zwrócić się do dyrektora oddziału Zakładu o:

1) wszczęcie postępowania o przyznanie zainteresowanemu świadczeń w drodze wyjątku,

2) odstąpienie od żądania zwrotu nieprawnie pobranych przez zainteresowanego świadczeń w całości lub w części.

§ 28. Rada rozstrzyga spór po wszechstronnym wyjaśnieniu stanu faktycznego kierując się przepisami prawa.

§ 29. 1. Po zamknięciu posiedzenia zespół orzekający odbywa naradę. Narada jest niejawną. Wydanie orzeczenia następuje bezpośrednio po naradzie.

2. Orzeczenie zapada większością głosów. Członek zespołu orzekającego nie może wstrzymać się od głosu. Orzeczenie przed jego ogłoszeniem podpisują wszyscy członkowie zespołu.

3. Orzeczenie może być wydane tylko przez tych członków zespołu, którzy brali udział w posiedzeniu poprzedzającym wydanie orzeczenia.

§ 30. W razie uchylecia przez okręgowy sąd pracy i ubezpieczeń społecznych orzeczenia rady i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia tej radzie, wskazania zawarte w uzasadnieniu orzeczenia sądu są wiążące dla rady przy ponownym rozpatrywaniu sprawy.

§ 31. W razie śmierci zainteresowanego w toku postępowania, zespół orzekający zawieszają postępowanie

nie, a przewodniczący zespołu zwraca się do oddziału Zakładu o ustalenie, czy istnieją członkowie rodziny zainteresowanego uprawnieni do prowadzenia nie ukończonego postępowania.

§ 32. 1. Rada wydaje orzeczenie o umorzeniu postępowania, gdy zainteresowany cofnął odwołanie albo w razie jego śmierci, gdy brak jest członków rodziny uprawnionych do dalszego prowadzenia postępowania.

2. Umorzenie postępowania następuje również wówczas, gdy w wyniku postępowania okaże się, że sprawa o to samo roszczenie została już prawomocnie rozstrzygnięta wyrokiem okręgowego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych albo orzeczeniem rady, albo też roszczenie zainteresowanego zostało całkowicie zaspokojone decyzją oddziału Zakładu.

§ 33. W orzeczeniu rada zatwierdza lub zmienia decyzję oddziału Zakładu albo uchyla ją i zwraca sprawę temu oddziałowi do ponownego rozpatrzenia.

§ 34. 1. Orzeczenie ogłasza przewodniczący zespołu orzekającego bezpośrednio po zakończeniu narady i podaje motywy rozstrzygnięcia.

2. W wyjątkowych przypadkach zespół może odroczyć ogłoszenie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 3 dni. O odroczeniu ogłoszenia orzeczenia przewodniczący zawiadamia strony bezpośrednio po zakończeniu narady.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom z urzędu najdalej w ciągu 14 dni od dnia wydania orzeczenia.

§ 35. 1. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie rady,
- 2) skład osobowy zespołu orzekającego,
- 3) datę wydania orzeczenia,
- 4) wymienienie stron,
- 5) określenie żądania zawartego w odwołaniu,
- 6) ściśle sformułowane rozstrzygnięcie,
- 7) pouczenie stron o środkach odwoławczych i terminach wniesienia odwołań,
- 8) uzasadnienie wskazujące w szczególności na podstawę prawną i faktyczną rozstrzygnięcia przez powołanie faktów, które zespół uznał za udowodnione, i wskazanie co do każdego z nich dowodów, na jakich się oparł,
- 9) podpisy członków zespołu orzekającego.

2. Zespół może z urzędu sprostować w orzeczeniu niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

§ 36. 1. Od orzeczenia rady przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 2, odwołanie do okręgowego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie dwóch tygodni od doręczenia orzeczenia.

2. Odwołanie nie przysługuje w sprawach:

- 1) objęcia ubezpieczeniem społecznym i wymiaru składek,
- 2) prawa do świadczeń leczniczych,
- 3) świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

3. Orzeczenie jest prawomocne, jeżeli nie wniesiono od niego odwołania albo gdy zostało utrzymane w mocy w postępowaniu odwoławczym oraz w przypadkach określonych w ust. 2.

§ 37. 1. Orzeczenie rady wykonuje oddział Zakładu, który wydał decyzję objętą postępowaniem.

2. Prawomocne orzeczenie podlega niezwłocznemu wykonaniu.

3. Orzeczenie, od którego oddział Zakładu wniósł odwołanie do okręgowego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, podlega również wykonaniu w części objętej odwołaniem, jednakże tylko do świadczeń przypadających za okres od dnia wydania orzeczenia.

§ 38. W sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem może nastąpić wznowienie postępowania w razie ujawnienia nowych dowodów lub okoliczności istniejących przed ustaleniem prawa do świadczeń, a mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

§ 39. 1. O wznowieniu postępowania zespół orzekający rozstrzyga na posiedzeniu.

2. W razie wznowienia postępowania zespół rozpatruje sprawę stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu przed zespołami orzekającymi.

Rozdział 4

Wynagrodzenie, diety i koszty podróży.

§ 40. Do zwrotu kosztów przejazdu, utraconego zarobku, strawnego i kosztów noclegu osobom, których stawiennictwo na rozprawę uznano za obowiązkowe, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w sprawach o świadczenia rentowe z powszechnego zaopatrzenia emerytalnego.

§ 41. 1. Członkom rad przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniach rady, komisji problemowych oraz zespołów orzekających, odbywanych poza godzinami pracy.

2. Do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, mają zastosowanie przepisy odnoszące się do wynagrodzeń za udział w posiedzeniach komisji resortowych.

3. Do diet i innych należności za czas podróży zamiejscowych członków rad oraz członków rad oddziałów wezwanych przez radę Zakładu mają zastosowanie zasady określone w przepisach w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na terenie kraju.

§ 42. 1. Przewodniczący rad oddziałów Zakładu zatrudnieni stale na tych stanowiskach otrzymują wynagrodzenie według stawek wynagrodzenia przewidzianych dla dyrektorów oddziałów Zakładu.

2. Przewodniczący rad oddziałów Zakładu pełniący tę funkcję obok innej pracy zawodowej otrzymują wynagrodzenie w wysokości od 1.200 do 2.000 zł miesięcznie.

3. Zastępcy przewodniczących rad oddziałów Zakładu na czas zastępowania przewodniczących przekraczający 2 tygodnie otrzymują wynagrodzenie w wysokości od 600 do 1.200 zł miesięcznie, w zależności od czasu trwania zastępstwa.

4. Przewodniczący rady Zakładu po zasięgnięciu opinii Prezesa Zakładu ustala, czy przewodniczący rady oddziału Zakładu powinien być stale zatrudniony, czy też może pełnić tę funkcję obok innej pracy zawodowej, oraz określa wysokość wynagrodzeń, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 43. Wypłata należności, o których mowa w § 41 i 42 następuje ze środków Zakładu.

§ 44. 1. Zakład i jego oddziały zapewniają radom odpowiednie pomieszczenia, obsługę biurową, niezbędne urządzenia biurowe i kancelaryjne oraz inne materiały konieczne do pracy rad.

2. Wydatki związane z działalnością rad pokrywane są ze środków Zakładu.

Rozdział 5

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 45. 1. Sprawy nie rozstrzygnięte do dnia wejścia w życie rozporządzenia przez rady oddziałów Zakładu podlegają rozpatrzeniu przez te rady na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Wnioski dyrektorów oddziałów Zakładu w sprawie orzeczeń rad oddziałów wydanych przed dniem 1 stycznia 1975 r. podlegają rozpatrzeniu przez radę Zakładu do dnia 31 marca 1975 r. w trybie przewidzianym w przepisach dotychczasowych.

§ 46. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie postępowania w zakresie odwołań do rad nadzorczych oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 28, poz. 158),

2) uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie organizacji, zasad i trybu działania rad Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego oddziałów (Monitor Polski Nr 58, poz. 272).

§ 47. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

21.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu nagród.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1974 r. Nr 49, poz. 306)

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1973 r. w sprawie zakładowego funduszu nagród (Dz. U. Nr 41, poz. 249):

1) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wynagrodzenie (zasilek):

a) za okres choroby,

b) za czas nieobecności w pracy z powodu konieczności sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem,

c) za czas urlopu macierzyńskiego.”;

2) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wynagrodzenie za okres odbywania ćwiczeń wojskowych obliczone jak za urlop wypoczynkowy.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do obliczania zakładowego funduszu nagród począwszy od dnia 1 stycznia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

22.

WYTYCZNE NR 77
MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 24 grudnia 1974 r.

w sprawie ustalenia i wprowadzenia wzorów formularzy pism do stosowania w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz protokołu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy.

(Dziennik Urzędowy Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 grudnia 1974 r. Nr 17, poz. 34)

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1975 r. Kodeksu pracy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1974 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 287), w celu zapewnienia jednolitości podstawowych dokumentów w sprawach ze stosunku pracy oraz w celu zapewnienia jednolitości sporządzania protokołów ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy, w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się co następuje:

§ 1.

1. Wprowadza się wzory pism do stosowania w zakresie zatrudniania pracowników, zawierania, wypowiedziania i rozwiązywania umów o pracę, wymiaru

urlopu wypoczynkowego, świadectw pracy oraz protokołów ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy — stanowiące załączniki do niniejszych wytycznych.

2. Wzory wymienione w ust. 1 powinny być stosowane przez zakłady pracy dla sporządzania maszynopisów, do czasu wydania formularzy centralnych, zatwierdzonych przez Komisję Racjonalizacji Druków przy Prezesie Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar.

§ 2.

Wytyczne wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

Załącznik do wytycznych Nr 77 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 grudnia 1974 r.

Wzory pism do stosowania w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz protokołu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy.

1. WNIOSEK W SPRAWIE ZATRUDNIENIA PRACOWNIKA.

pieczęć komórki organizacyjnej

(miejsowość i data)

Znak sprawy

(nazwa komórki spraw osobowych)

**WNIOSEK
w sprawie zatrudnienia pracownika**

Wnoszę o przyjęcie do pracy z dniem 19..... r.

Obywatela(kę)

Kandydat zostanie zatrudniony na stanowisku

Proponowany kandydat posiada wymagane kwalifikacje (podać jakie):

Proponuję przyznać w/w następujące wynagrodzenie:

a)
stawka płacy zasadniczej (wynagrodzenie, uposażenie

wg kategorii zaszeregowania — grupy wynagrodzenia, uposażenia) w wysokości

b)
grupa i stawka dodatku funkcyjnego (specjalnego)

c)
(premie i dodatki)

Kandydat powinien być przyjęty na okres próbny, okres wstępny, na czas nie określony, na czas określony do dnia, na czas wykonania określonej pracy*
(określenie pracy)

Do wniosku załączam:

(podpis kierownika komórki organizacyjnej)

* niepotrzebne skreślić

2. UMOWA O PRACĘ.....
(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy).....
(miejsowość i data)**UMOWA O PRACĘ**zawarta w dniu
(data zawarcia umowy)pomiędzy
(nazwa i siedziba zakładu pracy)

zwanego dalej zakładem pracy, reprezentowanym przez

Obywatela(kę)
(imię i nazwisko, stanowisko)a Obywatелеm(ką)
(imię i nazwisko, adres)Zakład pracy zatrudnia Obywatela(kę)
(w miarę potrzeby podać nazwę komórki organizacyjnej)na
(okres próbny, okres wstępny, czas nieokreślony, czas wykonania określonej pracy — podać jakiej.
W przypadku zastrzeżenia wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony dłuższy niż 6 mie-
sięcy — należy to zaznaczyć)w wymiarze
(w przypadku niepełnego wymiaru czasu pracy — podać ten wymiar)i powierzam obowiązki
(stanowisko wg taryfikatora kwalifikacyjnego — tabeli płac)

Obywatel(ka) obowiązany(a) jest zgłosić się do pracy w dniu

W czasie trwania umowy o pracę Obywatel(ka) będzie otrzymywał(a) wynagrodzenie płatne w sposób i na
warunkach przewidzianych
(przepisy o wynagrodzeniu — układ zbiorowy pracy)

a mianowicie:

1) stawka płacy zasadniczej — wynagrodzenie — uposażenie
(podać kategorię zaszeregowania — grupę wynagrodzenia — uposażenia)

..... zł (słownie zł)

2) grupa i stawka dodatku funkcyjnego — specjalnego
w wysokości zł (słownie zł)3) premie i dodatki na zasadach i warunkach w przepisach o wynagrodzeniu, układzie zbiorowym
pracy
(podać odpowiedni akt prawny, układ zbiorowy pracy, a jeżeli dodatek ma charakter stały podać kwotę do-
dodatku).....
podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownikaOświadczam, że egzemplarz niniejszej umowy otrzymałem(am) i po zapoznaniu się z jej treścią zapropono-
wane mi warunki pracy i wynagrodzenie przyjmuję. Równocześnie przyjmuję do wiadomości treść obowią-
zującego w zakładzie regulaminu pracy i oświadczam, że zobowiązuję się do przestrzegania porządku i dys-
cypliny pracy. Ponadto oświadczam, że znane mi są przepisy dotyczące naruszenia tajemnicy państwowej
i służbowej zawarte w art. 260—264, w związku z art. 120 § 15 i 16 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r.
Kodeks Karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94)......
data i podpis pracownika.....
podpis przyjmującego oświadczenie

3. WYPOWIEDZENIE UMOWY O PRACĘ.....
(miejscowość i data).....
(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy)

Obywatel(ka)

Znak sprawy:

Z dniem 19..... r. rozwiązuję z Obywatel(ka) umowę o pracę — za uprzednim wypowiedzeniem od dnia 19..... r.

Od wypowiedzenia umowy służy Obywatelowi(ce) w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma prawo wniesienia odwołania do powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy przy

.....
(adres).....
(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)**4. WYPOWIEDZENIE WARUNKÓW PRACY LUB PŁACY**.....
(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy).....
(miejscowość i data)

Znak sprawy:

Obywatel(ka)

Wypowiadam Obywatelowi(ce) umowę o pracę z dniem 19..... r. w części dotyczącej

.....
(stanowisko, wynagrodzenie itp.)

Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 19..... r. będą obowiązywały następujące warunki umowy

.....
(nowe stanowisko, wynagrodzenie itp.)

Pozostałe warunki umowy pozostają bez zmian.

Jeżeli Obywatel(ka) przed upływem połowy okresu dokonanego wypowiedzenia, tj. do dnia 19..... r. nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków, będzie to równoznaczne ze zgodą na warunki zaproponowane.

Od wypowiedzenia umowy służy Obywatelowi(ce) w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma prawo wniesienia odwołania do powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy przy

.....
(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)

5. ROZWIĄZANIE UMOWY O PRACĘ NA MOCY POROZUMIENIA STRON

.....
(pieczęć nagłówekowa zakładu pracy)

.....
(miejsowość i data)

Znak sprawy:

Obywatel(ka)

.....

.....

.....

Z dniem 19..... r. następuje rozwiązanie z Obywatelem(ką) umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

.....
(podpis pracownika)

.....
(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)

6. ROZWIĄZANIE UMOWY O PRACĘ BEZ WYPOWIEDZENIA

.....
(pieczęć nagłówekowa zakładu pracy)

.....
(miejsowość i data)

Znak sprawy:

Obywatel(ka)

.....

.....

.....

Rozwiązuje z Obywatelem(ką) z dniem..... 19..... r. umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu

.....
(przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia)

.....

.....

Podstawa prawna: art. * Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141).

Od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia służy Obywatelowi(ce) w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszego pisma prawo złożenia wniosku o przywrócenie do pracy lub o odszkodowanie do powiatowej komisji odwoławczej do spraw pracy przy

.....

.....

.....

.....

.....
(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)

* w zależności od przyczyny rozwiązania umowy podać art. 52 lub 53 Kodeksu pracy.

7. ŚWIADECTWO PRACY z

.....
(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy).....
(miejsowość i data)

Znak sprawy

ŚWIADECTWO PRACY

Stwierdza się, że Obywatel(ka)

syn — córka urodzony(na)

(dzień, miesiąc, rok)

był(ła) zatrudniony(na)

(nazwa zakładu pracy)

(w przypadku zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy podać ten wymiar)

od dnia 19..... r. do dnia 19..... r.

W wymienionym wyżej okresie pracy Obywatel(ka) zajmował(ła) stanowiska:

1)

2)

3)

a ostatnio stanowisko:

na którym otrzymywał(ła) wynagrodzenie

(stawka płacy zasadniczej — wynagrodzenia, uposażenia)

wg kategorii zaszerzgowania — grupy wynagrodzenia, uposażenia)

w wysokości

(grupa i stawką dodatku funkcyjnego — specjalnego)

oraz premie i dodatki — podać kwoty stałych dodatków)

W czasie zatrudnienia Obywatel(ka)

uzyskał(ła) kwalifikacje — ukończył(ła)

Stosunek pracy został rozwiązany — wygasł

(tryb rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy)

W

(nazwa zakładu pracy wystawiającego świadectwo)

zaliczeniu do okresu zatrudnienia, od którego zależy długość okresu wypowiedzenia umowy o pracę, podlegało zatrudnienie w zakładach (nazwy zakładów pracy oraz okresy zatrudnienia):

1)

2)

3)

Okoliczności uzasadniające wliczenie okresu pracy w

(nazwa zakładu pracy wystawiającego świadectwo)

do okresu zatrudnienia, od którego zależy długość okresu wypowiedzenia umowy o pracę

Adnotacje o zajęciu wynagrodzenia (uposażenia):

1) oznaczenie i nazwisko komornika

2) Nr sprawy egzekucyjnej

3) Wysokość potrącanych kwot:

(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)

8. WYMIAR URLOPU WYPOCZYNKOWEGO

(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy)

(miejsowość i data)

Znak sprawy:

Obywatel(ka)

(imię i nazwisko)

(nazwa komórki organizacyjnej)

Zawiadamiam, że przysługuje Obywatelowi(ce) od dnia 19..... r. prawo do corocznego urlopu wypoczynkowego w wymiarze dni roboczych.

Wymiar rocznego urlopu ulegnie zwiększeniu od dnia 19..... r. do dni roboczych.

Przy ustalaniu wymiaru urlopu uwzględniono:

— liczbę lat pracy zawodowej

— rodzaj ukończonej szkoły i okres nauki

— obniżenie wymiaru urlopu w roku z powodu

(podpis kierownika zakładu pracy
lub upoważnionego pracownika)

9. PROTOKÓŁ USTALENIA OKOLICZNOŚCI I PRZYCZYŃ WYPADKU PRZY PRACY.

(pieczęć nagłówkowa zakładu pracy)

PROTOKÓŁ Nr/19..... r.

USTALENIA OKOLICZNOŚCI I PRZYCZYŃ WYPADKU PRZY PRACY

1. Zespół w składzie:

1) 2) 3)

dokonał w dniach

ustaleń dotyczących okoliczności i przyczyn wypadku, jakiemu w dniu o godz. uległ(a)

Obywatel(ka) s/c

(imię ojca)

ur.

(data i miejsce urodzenia)

zatrudniony(a) w

(wydział, dział, stanowisko pracy itp.)

zawód wyuczony

(wykształcenie — specjalność)

zawód wykonywany

2. Ustalono następujące okoliczności i przyczyny wypadku

(podając dokładny opis przebiegu wypadku należy m.in. uwzględnić:

- jakie czynności wykonywał poszkodowany w chwili zaistnienia wypadku i czy należały one do jego obowiązków wynikających z zajmowanego stanowiska,
- jakie urządzenia techniczne, czynniki względnie substancje złożyły się na zaistnienie wypadku,
- czy ewent. wadliwość maszyn, urządzeń lub narzędzi miały wpływ na wypadek — na czym polegała wadliwość,
- czy był obowiązek i możliwość używania środków ochrony osobistej lub innych zabezpieczeń na stanowisku, na którym miał miejsce wypadek, czy były one używane podczas pracy w czasie poprzedzającym wypadek,
- czy ochrony osobiste i inne stosowane środki zabezpieczające były właściwe,
- czy były przestrzegane przepisy i zasady bhp,
- czy poszkodowany posiadał wymagane do wykonywanej pracy kwalifikacje zawodowe, a w razie potrzeby niezbędne uprawnienia i czy był świadomy groźącego niebezpieczeństwa,
- czy i kiedy poszkodowany był przeszkolony w zakresie bhp, czy był zapoznany z zagrożeniami na stanowisku, na którym uległ wypadkowi,
- czy i kiedy poszkodowany przeszedł badania lekarskie i czy były przeciwwskazania lekarskie do wykonywanych czynności,
- czy obowiązujące na danym stanowisku pracy instrukcje lub przepisy wskazujące wykonanie zadania w sposób bezpieczny, były przestrzegane oraz czy takie instrukcje i przepisy były w ogóle w zakładzie dostępne,
- jakie ewentualnie inne okoliczności, nie związane z materialnym środowiskiem pracy, np. organizacyjne, sprawność poszkodowanego w dniu wypadku, miały wpływ na zaistnienie wypadku,
- czy był zapewniony właściwy nadzór nad pracą na stanowisku, na którym miał miejsce wypadek).

3. Stwierdza się, że powyższy wypadek:

- jest wypadkiem przy pracy,*
- jest wypadkiem zrównanym z wypadkiem przy pracy,*
- nie jest wypadkiem przy pracy*, co uzasadnia się następująco:

4. Stwierdza się, że wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione przez zakład pracy naruszenie przez pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia**, spowodowane rażącym niedbalstwem pracownika lub umyślnie (podać dowody)

